

Şevên sar

Roman

Hesen Îbrahîm

(1)

Gond yê didanga çîyayekê birisî û rût da nivisitî.

Pitir jibîst mala dikawdanekê giranda dijîn.

Xanyên wan jiaxê û pûşî dirust kirîne. Ne kahreb û ne rê û rêbarin. Ne xwandingeh û mizkefte.

Çu rûbar û kanî rüyê gundî geş nakin. Warekê hişik û bê dar û bar û şînkatiye.

Hemû yên li hîvîya mirinê.. Yan rûdaneka mezin. Da kulkên wan yên nîv herftî, bikite qesirên helankirî.

Çend bihusteka jigondî wêve kanyên gazê biser erdî dikevin, lê nihu gondî hemüyê tijî fanosekê gaz têda nîne..!

Şivanê gundî yê biçavekiye, gavan yê seqete.

Jigundî hemüyê, dûsê mal biçûkên xwe dihinêrine xwandinê libajêrê....!

Karê gundîya, mirêbatîya axayekê bê dile, çend mistên genimê havînê kum kirîn, dikine savar, lizivistanê liber supa dara dixon.

Hîvyên hemüya stewrin, kes xema paşerojê naxot. destê kesê nagehite dergehên Mirada, bêkarîyê hemû yên xesandîn, dûr jibajêrî, dûr jicîhên jiyanê, dûr jiavedanîyê, hemû yên wek peykera hişik kirîn..

Dîtina bajêrî, bû gelek Mirade, xwandin bû hemüyan xewne. hêştê kesê jigundîya berê beytê maç nekirî ye. hêştê dengê para jipaxla kesê nehatîye..

Turmbêl her çend heyveka nesaxekî, yan polîsekî dînte gondî..

Hemû yên lihîvîya rojê da niqon bit û lidûr sopeka gerim guhdarîya mîrzu bikin. Ne hay jidinîyayê mayne, ne mayê xwe diramîyaryê dikin, ne ayatên pîroz jiberdikin, ne pertuk û rojnaya dixwînin..

Tinë hemû dizanin,ka şivêdî mîrzu çîroka xwe likîş beytê bidawî îneye.!

- hebû,nebû,kes jixudê mazintir nebû,kes jibenîya direwtir nebû..

Em şivêdî gehîştûne..

Deh denga pêkve gutin:

— em gehîştûn,demê çavê memê alan bizîna zêdan ketî dipencera qesirêda..

Mîrzu dûsê cara cihê xwe xweş kir,ewên lirex û rûya.xwe jihemûya bibext tir didîtin,Balîfik diheşandine dîber tenîştên wî ra û mîrzu vêra çû...

- kes nizanî,husin û cemala zînê heta çi rade ye?!

Heyiv şerim jixwe dîkit,roj jiber şewqa wê xwe vedişêrt....!

Her wekû gundîya murikên xewê danayine ser sîngê xwe.

Biçûk didangên dayikên xweda dixew cûn.tulaz man mendeşûş.herêkû xwe didît mem û yara xwe didît zîn..

Hemû wek peykera man bê gîyan,çavên wan yên lidevê mîrzuy,ka dê çi ayatên pîroz jê derkevit?

Karu berx man ne mêtî.ker û dewar man bê Alif.rûvî ketin kolkên mirîşka,pişîka mast jibin pata înane der.dînîya xirab bit,bû kesê ne xeme,tinë çi peyv,çi livînên mîrzu jikesê ne çin..!

Mîrzu yê biherdû desta livîn û xebatê dîkit,bînerên xwe bi banê peyvên xwe ve hêlan hilawîstî.hemû yên büyne êxsîrên peyvên wî..

Sipêdê rabûn,çend bihusteka befir ya barî...!

(2)

Liwê hola mezin û pirî mirov,digel Mamustayên xwe yê rawestîyaye..

Çend xwendikarên zankwyê yên bü desta diqutin.

Serukê zankwyê,destê xwe dana ser milî û bîdengekê bilind gût:

— em jidil pîrozbahîya xoe û ya vî xwendikarê zîrek û serketî dîkin.ew serkêşê zanîst û meirîfetêye lîzankûya me.hîvîdarim hûn hemû wek wî diserketî û xudan şîyanên zanîsitî bin..

Bîdestê dî bawernama serketinê kire didesitî da...

Hol tijî dest qutan û keyif bû.devê yara wî na kevite serêk jikeyfa.

Ha ha dê xwe jikuma mirova havête dinav sîngê wî da....!

Destê xwe limilî da

– divêt tû vê hola mezin hemüyê baş bimalî,û van şîşên pencera jî hemüyan baş paqij bikî,hemü mêza pate bidî,û van xwelîdanka bişoy,û cihê destavê baş paqij bikî.Heta ez bizifirim,divêt te ev kare hemü kiribin,heker tû kure bibî,êk filsê nabînî....!

Bişkurîn hêşta liser lêvên wî ma bû,lê demê ew gêzik û hindek alavên paqijkirinê kirîne didesitîda, rengê mirîya girt

(3)

- helo,tû çewanî? Başî?**
- gelek başim,hûn çewanin?**
- em hemü dibaşin,pirsîyara halê te dîkin?**
- dayika min?Babê min?Rewşa wan çewaye?**
- tû çi dikî?Ma tû naêye seredana me?**
- min gût dayik û babên min diçewane?**
- ê,..niza..Niza çi bêjim?!**
- çi bûye?Dîyare dinesaxin..?**
- berî şeş heva,herdû ne mayne...!**

(4)

Bajêr yê berfireh û bê dawîye.gelek jixelkê wî,hêşta dawîya wî nedîtîye.

Wek biçûkekê sava dikuşa dayika xweda yê nivîsitîye,kes bawer nakit ku ev bajêre tijî mirove!

Êkşemb,roja bêhn vedanêye.kes çu kara nakit,hemü yê dixeweka giranda,dikoşên yarên xwe da nivîsitîne.

Livîn jiçu gîyanewera naêt,baran nabart,kutir nafirin,se na rewin..
tinê ew yê hişîyare,wê berê sipêdê,wek her roj.xwe rapêçaye û kulanên bajêrî bihust bihust dipîvit!

— eve çî ye? Ka mirovên vî bajêrî?Kîve xwe veşartîne?Nê dûhî bû livan kulana cih nebû jîmîrova?

Kesê bersiva wî ne dida,tinê dengê xudanê karî ser lê diwermand..!

— subehî ez te liser karî ne bînim..

- tû ne zelumê karî..Tinê karê te nivîstin û xwarine,wek sey..

Serê xwe dihejand û didilê xweda digirîya,car jî girîya wî dibû bişkurîn,demê hizra dibire rojên zankwyê..

- em hemü bite diser ferazin,te serê me bilind kir,tû dê bîye şemalikeka geş dirêya hevalên xwe da..!

Carekadî dengê xudanê karî ew hizir belav dikirin..

— Çu cîyawazî dinavbera te û ya seyekê pîr da nîne..!Tinê nave,ne ne,se gelek jite baştîre.se çu xirabîya nakit.Tû berazî, beraz..

— Her tiştê te divêt...Her cihê te divêt.. .Em dê bote amade kin.dê hemü daxwazyên te bicih înin,da tû bidiristî karê xwe bikî..

Welat,millet pêtivî kesên wek teye!

— subehî ne êye karî.. Ez te livara nebînim..!

Şev biserda hat, carekadî liwê jora bû wî bûye gor veheiya..

Lê ma dê çewa hedara wî êt? Ne kare, ne paşeroj.

ne hevalin, ne kes û karin..

Dest da qelem û kaxeza, neşîya çu binivêst, wan kitêbên jigîyanê xwe xuştir divîyan, liber çavên wî bibûn dûşîk, telefizîwn neyarê wîye, telefonê babê wî dayika wî herdû kuştîne..!

Lihêf û balîfk, goristaneka tarîne, tinê, tinê sebra wî û hevala wî, ew şîşa votkayê ye. Gelek cara pêkve diçine gerîyanê û seyrana, gelek şeva heta berê sipêdê dest digerdena êk diwerînin..!

Tinê ew votkaye, wî dibite beramberî xudana pirça dirêj, tinê ew votkaye wî dikite mêvanê wan her dû çavên mê, tinê ewe, wî heta berê sipêdê liser sîngê wê dinivînit wek biçûkekê sava, tinê ew votkaye tinê ewe...!

(5)

- Helo.. Roj baş

- roj baş, keremke?

- Ezim.. Ez azadim..

- Belê kak azad keremke?

- Tû çewanî? Başî?

- Supas, em dibaşin. Keremke te karek, xizmetek heye?

- Tinê min divîya goh lidengê te bigirim.

- bibüre, zela min limal nîne. Tû dişêy telefuna wî liser karî bikî.

- Ne ne, min divîya digel te baxivim.. Goh likenîya te bigirim.

- Bilê?! Te çi gût?!

- Çine, hema baxive, bikene, behsê xwe bike.

- Bibüre, ez dimerema te negehiştim?!

- Te ageh jimin nîne!Çu nemaye ez dê har û dîn bim..
- Jiber çi dê har û dîn bî?!
- Jiber te..!
- Jiber min?!
- Erê jiber te..Jiber çavên te..Jiber pirça te..Jiber kenîya te..
- Raweste,raweste..!Dîyare te tiştê vexwarîye?Te ageh jixwe nîne.ma tû nizanî ez ya bimêrim û xudan biçûkim?!
- eve hemû bû min ne xemin.Tinê xema min,tû bû min hindê bikenî,da dilê min tena bit..!
- ez bawerim tû ne yê dirustî!
- te rast gût,ez evîndarekê haru dînim.Bişev tû nahêlî ez binivim..Bi roj tû jipêş çavên min naçî..!

Kenîyeka ter tijî mejiyê wî bû,hemû endamên leşê wî nêr kirin.ew destê dinav pêşîra wî da har bû,berî telefonê danit, gîyanê wî jidil tena bû.

Qesta serşoyê kir.Wê şevê gelek tena nivîst...

Sipêdê zû dest da telefonê û careka dî xodana pirçê jixewa şîrîn hişîyar kir.

Eve bû karê wî.heval jibîr kirin,mala xwe jibîr kir.

lişolî negerîya,xew nema,tinê ma lihîvîya delîvekê,heta zalamê wê jimal biçite derê,da ew qesta telefonê bikit.Da gîyanê xwe bû demekî têr bikit,da xemên xwe bû çend çirkeyeka ser jê bikit!

Ew telefon dibû alifê gîyanê wî,leşê wî dişîya pê bijît,jiyana wî bidûmînit.

Lê dîtina wê bibû xewin,hîvî.çu tişt neman xebatê bû bikit, tinê dîtina wê.rawestîyan libersîngê wê,hemû xebata wî ye!

(6)

Liser depê dîskûyê,wek meymünka dinava wê heşameta mirova da,dileyîzit,liber muzîka "rock"milmlanê û bablekan dihelînit....!

Ew muzîka bîyanî liber guhên wî bibû dehol û zirna.awazên filklorî jê dibarîn.

Gencatîya wî dûbare dibû.Ew tinê serkêşê dîlanêye,çend kiçên gondî lewindyên xwe bû dihejînin,yara wî liber dîwarê mala xwe çafzîkanê digel dîkî.lêvên xwe dinav didanên xwe da diherî!

Her dehol ü zirna dişaryêt.her govend diazirit.

xuha leşê wî zêde dibit,gîyan har dibit,hest nêr dibit.

Kitkte depê dîskûyê vala kirin,cih bü wî bitinê ma....!

Hemüya dest bü diqutan,lidür kum bûn..

Muzîk bilind bû, ew har bû,bîner zêde bûn,ew dîn bû,ronahî dileyizî,wî milên xwe kirine şema.Wek zarvekerekê şareza liser depê dîskûyê rolê xwe bidawî îna..

Pitir jinîva bînera hatine destê wî.ü geleka xwe dinav Sîngê wî da şidandin û divîyan wê şevê liber tenişta wî binivin....!

(7)

Gondî hemü yên jikevlujankê xwe derketîn.Kes nemaye linav gondî,hemü libinê kutana pezi dikumin.

Simko yê şivan.pez hêla dikutanê ve,ün bibilura xwe serê gondîya hêr kir.

Reşo yê gavan.garan hêla digova ve û teneka avê ya kirîye dehol..

Mîrzo biliblê gondîye,jivî çeçî diçite çeçê dî.bistiran ü lawik ü heyrana gondî hemü mendeş û serxweş kirîne....!

Çucar hosa keyiva wan nehatîye.wan gewriyên eve çend salin tilîlî jibîr kirîn,eviro bibûn pîkên zirnayê.

Tulazên gondî,xwe xwarin,kiça lewendiyên xwe dicûyin, pêsîrên şelên zelama vebûn.

Seyên gondî direwîn,pişîka çüçkên kurka jikulkî dizîn.Ker hinşerî bûn hindî xodana ceh dana ber,da bela wan jixwe vekin.

Dîkil ü mirîşik necone lîsî.Hemü gîyanewerd serxweşin,livê gondî.

Eve ne ew gondê carane!Eve ne ew gondîne...!

– ez êdî şivanîya gondî nakim.Dê bime zêrevanê azadî,dê digel wî çime bajêrî,hebit nebit dê bite tişteş gelek mezin....!

— Şivanê pîs,jipezî pêve tu bikêr çu naêy.Ezim xudê bû zêrevanîya azadî dayim.Ezim jibû xizmeta wî amade!

Gelekên dî didilê xweda xwe bû wî dikirine erd û geleka hîvî diçavên wî da didîtin..!

— Dê rêya gondî kite qîr

— Dê xwangingehê înite gondî

— Dê mizgevtê ligondî avakit.

Gelek kiça paxlên xwe dipêrxandin,xwe liber tenîştê wî wek bûk didîtin.

Heyranuka mîrzoy,hizirên hemûya birine nik wê teneka linav koma mirova,ewa azad liser ronîştî.

- Hey lû.... Hey lû....Lawkê gondî

Hey lû.. Hey lû..

Jibejna te tê ew bedlle ye..

Jinavê te tê bawer name ye..

Çavên kiçên gondî lirêya te ye..

Hey lû.. Hey lû...Lawkê gondî..

Demê taryê xwe biser gondî da girtî,bişkurîne gelek lêv girtin.

— Dê her kahrebê bû gondî înit..!

Hemû pêkve limala muxtarê gondî liser sifira xwarinê kum bûn.

Wê şevê azad bibû mêvanê xewa bahira pitir jikçên gondî..

Gelek jinên bimêr,wê şevê liber tenîştaxwe didîtin.

Bû gelek tulaza bibû hîvî û mînak.

Wê şevê navê wî liser dû biçûkên gondî kirin,wê şevê sê biçûk dikuşa wî sininet kirin.wê şevê jiber xatira wî, elo û qado pêk hatin.wê şevê heta berê sipêdê yara wî xew nedît.wê şevê fanusa mala babê wê heta nîviro ma hil.....!

Wê şevê,wek gelek şeva,li wê meyxana wek şikevta û liwî cihê her car,û liser wê kursîka bitinê û wê mêza biçûk.her wekû bû wî dirust kirin,û likujîyekê tarî danayin.yê royiniştîye.

Rengê wî ye pêtî,berûka wî ya vala,mêza wî ya bîrsî.

Çu jin temaya xwe na bine dîwana wî.

Her yê bitinêye,hevala wî,dusta wî.ew şûşa votkayê ye.ewa jîhemûyan erzantir.

Serê xwe bilind kir, meyxane pire jimirovan, liher kujiyekê wê şikevtê, cîhaneka taybete, kesê ageh jikesê nîne, her êkî ageh jiwê heye, ewa dikuşa wî da, ewa dinav destên wî da, wek gilomckeka befirê dihelyêt.

Tinê ew yê bê hevale, tinê ew yê lêvên xwe dixot.

Çavê wî bibanê meyxanê ket, hizra bire şikefta gelî. Ewa çend carekê deng jidevê tivengekê dihat, gondîya hemüya qest dikirê û têve dihatin xudan kirin.

Her malekê jigondîya cihê xwe hebû, lirojên nexweşîya liwan dibû stare, jiagirê şera diparastin, û jiserma zivistanê jî ne ditirsîyan.

Mala wan birex mala muxtarî ve bû. muxtar xodanê dû jina û bireka biçûka ye.

Cihê wi bi rex mala muxtarî ve ye. jîtengavîya cihê. hemü yên kirîne êk mal, gelek şeva xew jê direvî, taybet demê muxtar dinîva her dû jinên xwe da dinivîst. Linîva şevê û pêda, dibû şerê herdu jina liser sîngê muxtarî.

Gelek şeva çav zilkanê dikir lidemê muxtar dikelixê jina xwe ya biçûk diçerî, wî jî liber gohnêlîya muxtarî leşê xwe dixwar.

Liberê sipêdê demê muxtarî cinabet liser xwe ra dikirin. wî jî mesînekê ava tezî lileşê xwe dikir.

- Te xêre mamu? Çi xudê jite standîye vê berê sipêdê û vê sermayê tu xwe helal dikî?!

Kenîya muxtarî tijî wî gelî dibû, bişkurîne lêvên wî jî digirtin.

Dengê kenîya wê jina dikuşa yarê xwe da, hizirên wî jişikevta gelî, înanê wê meyxana kevnar.

Jin ya nîv rûse dikuşa yarê xwe da, yar her wekû pilingekê bîrsî berdîye dinaf qerqodê xezaleka küvî da. Ha ha dê xut, dê daûrit, çu ne maye lê nekirî.

Ew yê dengê gohnêlîya xwe bilind dikan.

azad yê dikevilojankê xwe da dihelyêt. Her kenîya wê jinê mê dibit, her azad nêr dibit, her votka mejyê wî xav dikan, her deng nêzîk dibit.

Diwê berîkana dengê mê û leşê nêr û votka dijar da.

Hest gehişte pila xwe jibîrkirinê..

Dest da pêsîra xwe û lipêş çavên hemüya, kirmê mêranîya xwe bidestê xwe şikand....!

Meyxane tijî kenî bû, hemüya bû dest qotan, û bî pêtiranik..

Dû zegzega milên wî girtin, jimeyxanê birineder, her êkî pêhnek lê da û jiwî cihê dûr kirin..

Cade hind ya dirêje. binê wê ya libin bêt wî, û serê wê ya bizikê esmanî ve.

Esman,wek bûkeka sile,hindek ewra royê wê kirêt kirîne.

Belgên dara wek befira zer lêvên cadê nexşandîne, zeratîya belga rengê şevê gohartîye....!

Libin her çend dareka,dû evîndar yê guhnêlyê dikan.

Serma,polîsekê kirête,her zû hemû evîndar dakirine diyor û meyxana ve.

Serê wî yê tijî..Hizirên belav kirine rastî.gelek çara bişkurîna lêvên wî dibû kenî,kenîyeka bilind.

Demê dibû mêvanê pîrejineka têr.Pişî jirazî kirina wê xilas dibû,tijî berûka wî pare dikir û digût:

— Subehî zû were, bila?

Kenîya wî dibû hewar û xeber,demê hindek tolaz bikenîya wî dikenîn û axivtinên kirêt digûtinê..

Cade hêşta yamay,şev,hêşta yamay,kesên wek wî tijî ber dîwarane.

Leşê wî her yê giran û bê hêz dibit,serê wî her yê sivik û belav dibit.çavên wî her yê tarî dibin...!

Kuxî..Kuxka wî vê carê jikûratîya dilê wî derket.

Gelek kuxî,sor bû,reş bû, rengê wî pêti bû.

Dema tif kirî,tameka dî jifî wî hat.ne ew tama her car bû, lê tarîya şevê û çavên niv nivîsitî, rengê tifa wî jirengê şevê coda nekirin.Tama tifa wî ne ya xerîb bû,ev tame gelek cara tam kirîye.çend carekê ketîye girtîxana dojmna.çend cara jî sera wê kiça cîrana wan dibû şer û lêkdana wî digel tolazên dî.Ew tam dikete devê wî.wê gavê ew tam liber devê wî gelek xweş bû,dizanî eve bihayê xwe ragirtinê ye. eve bihayê evînê ye,eve baca welatî ye.

Lê vê carê ew tam newesa xweşe.ew tam ya dil reşe.keyif pê naêt.dibit jiber vê carê ne bihayê çu welat û çu evînaye dibit vê carê tinê sizayê mejî hişkîya wî ye. Lewra tama wê tifê ya dil reşe.Wek reşatîya şevê.wek reşatîya cadê.wek reşatîya paşesojê.....!

(8)

— lidûf yasaya vî welatî,her kesê karekê dijî berjewendîya giştî bikit,her kesê direwa lipolîs û karmendên hukmetê bikit, dê ête siza dan.

Her jiroja êkê tû hatîye vî welatî.te binavekê direw û nasnamên direw,xwe bû me daye nîyasîn.te xwe kirîye ereb,jidevera bin destê rijêmê.

Pişî salekê bû me dîyar bû,eve hemû neweye.Te zankûya xwe hêla û te karê xwe hêla,û tû toşî kêşana dermanka bûy.

Pişî çend agehdaryên polsa û çend sizaya,te navê xwe gohart.

Liser van direwa hemüyan,tû divê salê da deh cara ketîye destê polîsan.

Pêniç cara jiber şer ü dijatîya digel xelkî.

sê cara jiber şolê reş.

dû cara jiber derçona te jiwê bazna bû te dîyar kirî..

Ev hemü karên ne dirêdanin.Liser te bihisabin.piştî siza para hatîye ser te,jiber wan karên tekîrîn,tû careka dî demê salekê berzebûy.

Careka dî polîsa tû dîyar kirî binavekê dî ü bihindê nasnamên dî.

Te vê carê xwe kirîye fele,piştî tû cara êkê îslam bûy.

Tû hatîye zifirandin bû kempa berê,te dest jikarên xirab ber nedan.

Te dermanik firotin.te dizî kirin,te şolê reş kir,û cara dawîyê, sê kîlogiramên hêrwynê didest te da hatin girtin....!

Serê wî neşîya xwe liser mila bigirt,dinîya lipêş çava zer bû.

Berê xwe da cihê deng jê diêt,lipêş çava bûne gelek dev. Ew xaça lihindav serê dadwerî,bû sêdare,werîsekê zifir şor dibû diketestoyê wî!

Hol ya biçûke,liber sîngê wî.dadwerekê sereye,lirexên wî.dû polsên reng efrîtin.lipişt wî parêzerekê bê zimane.lihindaf serê wî ziman zaneke.

Diwan çend çirkeyên dadwer jixwandina gonehên wî xilas bûy.serê xwe bilind kir,zanî likîveye!

Berê xwe da parêzerê xwe.parêzer çu nemaye dê lêvên xwe liber didanên xwe hêrt!Berê xwe da wan polîsa.polîs wek peykeranin.

Serê dadwerî yê dinav kaxeza ra..

Tinê ziman zanî bişkurîneka şermîn kire dîyarî.Lê dengê dadwerî hemü livîn serjê kirin.

Liser milê xwe yê rastê û yê çepê zifirî.

Binavê gel....Ev birîyare diderheqê te da hatin dan:

Tû jimafe penaberyê hatîye bê bar kirin.

Tû jihemü kaxez ü pênasên vî welatî hatîye bêbar kirin.

Demê sê salan hatîye zîndan kirin.divêt divan sê salan da di girtîxanê da bimînî.

Polîsa mavê zifirandina te bû welatê te heye.lê jiber destûdarê welatê te.em dê birîyara zifirandina te ragirin.

Parên dadê ü yê polîsa û yê ziman zanî û yê parêzezî, hemü liser tene.

Te hinde têbînî,yan ne razî bûn hene?!

Dengê dadwerî liber goha yê şêlî bû,çu denga neşîya wan hizirên diserî da bisimin,dengê Mamustayê wî bilind dibû:

- Tû her dê bîye kesekê navdar!
- Hişîyar be! Me jibîr ne....!
- Şîyanên te jiyên Mamustayên te pitirin!

Dû polîsa milên wî girtin û beref bin erdê birin.

Destê wî yê biçûk,yê didestê dayika wî da.dayik ya dibezit, dehmenên xwe hildayine binkefşên xwe. û ew kifnê reş lidûr teniştên xwe pêçaye.biher dû mila ya xwe dinav wan mirovên tijî ber derê girtîxana "eboxirêb" diqutit.cihê xwe dinav kuma wan da dikit! çend xelkê wî welatî,eviro liber derê vê girtîxana Kirêt kum bûyine.Eve karê wane her çend heyiva carekê,diêne seredana mirovên xwe,ewên bê goneh,hatînegirtin.

Çu nemaye dê destê wî yê biçûk jîmilî ête hilkêşan.

Her dayika wî ya dirakêşit,her ew yê dibezit.Heta gehiştîne ber dergehê serekî.

Girtî hemû libenda mirovên xwe ne.Dergeh vekirin.wek berxên berdayne ber pezî.her êkî qesta mirovê xwe kir.

Liwî cihê gelek hîvî lê çandîn,ketin beramberî êk.

Çavên jixerîbîyê kil bûyin.dilê evîndar,jina pêtvî mêrê xwe.

Çavzîkanê kirin,destên wan wek tevnî têk hatin raçandin.

- Em bûte dîn û har bûn..
- Ez hizar cara pitir.
- Kurê te pirsîyara te dikit.!

Serê xwe yê biçûk bilind kir,çavên babê wî tijî evîn û tijî hîvî ne!

- kurê min,bibûre eve min bixwe ho nekirîye!Min çu karên xirab nekirîne.Em bin destin,min xebat kirîye,şoreş kirîye..

Serê xwe çemand,berê xwe jibabê xwe gohast.

- divêt tû rastyê bû wî bêjî...Rastîya jiyana me.welatê me.
- ez her dibêjmê,babê te xebat kere,babê te şoreşgêre,lê ew dibêjit,min çu şoreşgêr nevên,min babê xwe divêt....!

- Ne ne, kurê min,jiçirîska êkê ya şoreşa eylunê,bapîrê te digelida bû,wî digût,em yên bişoreşekê radibin,ne bû meye, û ne bû korên meye.lê dibit nevyên me berhemê wê bixon. Helbet ew şoreş ya fere..!Iha niha tû nevyê wî,ez bawerim tû dê berhemê wê şoreşê xuy..!

Serê xwe dîsan bilind kir,didilê xwe da daxwaza lê bûrînê ji babê xwe dikir.devê babê wî tijî kenîye,hêştâ tilên dayika wî dinav tilên babê da diveşartîne.

Kenî û girîya jigirtîya û kesên wan bilind dibit,hizirên wî belav kirin.

Dengê polîsê mirinê,hemû tişt ser jê kirin,hizir mirin,hîvî man hilaostî.

- seredan xilas!Dê her kes karê jiderve bikit,û girtî qesta zîndanên xwe bikin.Dê, dê lezê bikin..

Her dû cûn dane ber dar û qamçîya.wek şivana,berx û pez jêk cûda kirin..

Şeq şeqa seqatên dergeha,kêşa cîhana rastyê,lipişt çend dergehan,lijoreka pirî mirov kire mêvan.

- eve cihê teye,eve jî hevalên tene..Biburin,eve hevalekê nûye bû hewe,navê wî azade,hîvîye hûn bixošî pêkve bijîn.

Gelek denga bixêrhatina wî kirin,lê bû wî ya jihemüyan seyir tir,gelek deng bizimanê wî bûn....!

Kartêkirina birîyara dadwerî,hêştâ serê wî berne daye.lê dengê babê wî biser hemû denga zal bibû.

- ez ne dizim,ez ne mirov kujim,ez şoreşgêrim,ez xodan welatekê bin destim,divêt tû şanazyê bimin bibî..!

— Te dizî kirîye,te şolê reş kirîye,te direw kirîne,te dermanik kêşayne..

Şeva êkê liwarê nû,xew sil kir,hevalên wi hemû nivîstin.ew ma hişîyar,wek zêrevana lihindav wan kelexên gelek westîyay!

Mêvanên vê jorê,hemû bîyanî ne,kes xelkê vî welatî nîne. Jidîwara dîyare.vê jorê gelek mêvan hewandîne.bihemû zimana nivêsin û bîrhatin nexşandîne.Lê tinê hindek nivêsin sernca wiî rakêşa..

(ax welat,bijî kurdistan,bijî ala kurdan.evîna min,dayika min. babê min)

Zanî gencên welatê wî toşî çî vayiros bûyine!Zanî welatê xelkê bû kesê na bit welat..!

Dengê mîrzoy bilind bû:

Hey lû, hey lû

Lawkê gondî..

Ewê birex ve,hizirên wî belav kirin:

— Tu bû na nivî?

- xewa min naêt!

- dê westyêy...te ne gûte me?Jiber çî tû yê girtî?Çend sala....?

- sê sala..Ne jiber çu..!

- bawer neke livî welatî mirovek bê eger bête girtin!

- tinê ez bê eger hatîme girtin.Jiber min ageh jixwe nîne ka ez çî dikim!

- Ew çewa?

- Belê..Min hemû tişt hêlan.jina xwe,biçûkên xwe,welatê xwe,dayik û babên xwe,û bidûv kiçeka ros ketim.

- ê?

- Wê jî teksîr nekir,ez vêrî hemû tişt kirim.dizîya,dermanik kêşanê,şera,şolê reş.û lidawîyê,ez hêlam û berize bû!

- Ma te çewa gohê xwe da kiçeka wesa?

- Jicwanîya wê min ageh jiçu nebû.tinê ew razî biba.çî biba bila biba!

- Û biçûkên te likîve ne?

- Niza..Eve çend sale min ageh jikesê nîne.Ez bawerdikim yê limila birayê min.û tû?Tû jiber çî livêrêy?

- Binive,binive,şev dimişe ne,em dê gelek sohbeta kin!

Balîvik bizotekê agirîye.lihêf kevilê jîjî ye.ew textê asnî,ewê dinîva dû textên dîda,bibû Girtîxaneka dî dinav wê girtîxana kirêt da.

Dilê jar û mejyê westîyay û leşê lawaz pêtivî nivistinê ne.

xew bixwe bibû dojmin,ditirsîya binivit,neku ewa biserî hatî bibite rastî,nedivîya çu tişt bawer bikit!

- tû herdê bîye mirovekê navdar
- te serê bine mala me bilind kir
- te şîyanên mezin hene

(hey lû, hey lû..Lawkê gondî)

Dehol û zirna esmana disimt,çend xelkê gondî û gondên dewrubera ligondê wan kum bûyine.

Babê wî wek tawsekê nêr,xwe qîş kirîye,biserê tilên xwe bixêrhatina mêvana dîkit.her çendekê şeqênê jitizbyên xwe dînit.

Birayê wî ala Kurdistanê didestî da ye û serê govendê bernadit,her çendekê destê xwe dibite paxlaxwe û paxla zirna bêjî tijî şabaş dîkit

Zirna bêj haha dê zirna xwe daurit!

Xoşkên wî,wek pelatînkê ew govend xemilandîne.pismam û kur xala serê xwe xwarin,xwe hêr kirin.Kiçên gondî û yên gondên rex û rûya,haha dê jikerba peqîn.Lewindîyên dayika wî,ketine bin pê dewatîya!

Hemû dimestin,meya serketinê vexwarîye,gond yê buye parçeka orkêstira yê.

Heker nihû gond bikavil ve,bête dizîn,kesê ageh jê nîne.

Yê dinîva rû sipîyên gondî da wek peykerekê navdar, herçendekê pîremêrek devê xwe dibite bin gohê wî û pêk ve dibite kenîya wan.

Wan rû sipîya jî pê xweşe nihû birex wî ve dirûniştîne,kes cihê xwe ber nadit,da kesê dî ne ête cihê wî.bila her mîzildanka wî ya tijî mîz bit!

Zirna sivik bû,hemû bileyizuk ve beref zavay hatin.

geleka milên wî girtin û birine dîlanê,ligera duwê ya dîlanê, lewindîyên kiça liesmana xwe dixwarin.Dengê demanca Mamê wi biser dengê hemû çeka diket.

Nihû demê bûkê ye. bûk înane destê wî.dû sê ya pêkve xwe lidestê wî didan û wêne digel digirtin.

tilîlîya û dengê zirnayê liesmana gohnêlî dikirin,genc har bûn,kiç şet bûn,çend jin û mêrên liwî gondê,hemû înan destê êk.alekên zirnabêjî bûne puvdanik,paxlên wî jişabaşa pir bûn.

Hemû dixuha xwera bênivêj bûn.Divîya kasêt zû bidawî bêt.

Hizira bire şeva zavatîya wî.hizir har bûn,nêratîya wî dil hişîyar kir,kasêt dûbare bû,liber sîngê bira zavay rawestîya.

- Tû dîzanî dê çi kî?

- erê.. Ma ez biçûkim?

Dergeh vekir,ew hîvîya jiyê xwe hemüyê kar bû dikir,ya lihîvîya wî.

Silav kire wê nêrgza jinû geş bûy. Silava wî bibişkurîneka şermîn ve wergirt.

Deng jidehol û zirnayê nehat, pist pist kêmbû, ronahî hemû hatin vemirandin, hatin û çûn nema, bê dengîyê xwe biser jora wanda girt, tinê dengê awazên dilê wê dihate goha..

Dengê hatin û çuna bira zavay zêde bû, gohên wî digezandin.

Berî zirna bêj liberderê jora wî, serê zavay bêjit, û berî ser subehîya wî pîroz bikit. Şeq şeqa seqatên dergeha hişîyar kir.

Rabû ser xwe, da xelatê zirna bêjî ditê, serê wî bibanê textê diser wî da ket, hate ser rastîya jiyana xwe.

Careka dî xwe dinav gelek mirovan da dît, gelek çav û gelek deng û gelek pirsîyarin.

Hindî linav wan serû çava gerya, tizbîyên babê xwe didesta da Nedîtin, nemîrzoy lawik û heyiran pê digotin, ne muxtarî berx bû ser jê dikirin!

Hemûya divîyan çend demjmêreka lidîwana wî xwe jibîrve kin.

Hemûya divîyan rastîya jiyana wî bizanin, hemûya divîyan bizanin ka çi jidervey wê jorê heye?

Ezmanê wî axivtin jibîr kirye, lêvên wî livîn jê naêt, hêştajizfiroka dadkirinê rizgar nebûye!

- navê min serdare, ez dûsala yê girtîme, min qaçaxçî dikir.

Û te? Te çi kirîye?

-.....

- ez şeş heyiva.. Min kêrek likurekê elman da lidîskoyê. Lê cihê daxêye ne mir! Dûheyiv yê mayin, dê derkevim.

-....

- bira, hema bêje, te çi kir bit bêje, şerim neke!

Ewê he tirîyak difiro, ewê dî pitir jised şera kirîne, evê nivistî, çend parên dinîyayê liserin û şolê reş û gelek tiştên dî, evê liqolaçê. Kiça xwe kuştîye, kiça wî bidûv êkî reş ketibû!

Devê xwe bire bin guhê û bidengekî nizim:

-tû wê he dibînî?

Bêy çavên xwe jînav destên xwe bînte der.

- ew tirke. ew dinav nivîna kiça xwe nivîsitîye! Erê, erê livî welatî hemû tişt rû didin. Vêça ka te çi kirîye? Hema bêje şerim neke!

Serê wî çend giran bû, girantir bû. Ew hizirên diserî da kum bûyin. hemû carekadî revîn. çavên wî jixew têr nabin....

"- tû dê bîye mirovekê navdar..

- hevalên te hemû dibijarene..

- paşerojeka geş lipêşîya te ye..!"

Pirsîyar zêde bûn,kenî bilind bû,şeq şeqa seqata guh disimtin,serê wî nema liser mila,divîya binivit,dibit carekadî linav mirovên xwe ü ligondê xwe bibite mêvan,bibite zava..!

"- evê he tirîyak firotîye..

- ewê he qaçaxçî bû

- yê dî kiça xwe kuştîye

- min dizî kirî ye

- kabirayê he dinivîna kiça xwe nivîsitîye

- evî hizar şer kirîne

– te çi kirî ye?

– te çi kirî ye?!"

Xav bû,bê hêz bû,çavên wî tarî bûn,tinê şîya piştî xwe bidite wî dîwarê sar..

(9)

Sipêde baş.

Bişkurîna lêvên wê,tîrên çava,pêlên zêrîn yên pirça wê, befira xena kirî ya rüyên wê.şitla nêrgiza.wê bejna bilind.

Serinca wî kêşa,û hizra bire roja êkê ya zankoyê.demê ew pirça reş,ew çavên belek,ew bejna sipîndarî dîtî.gelek kar kir,heta şîyay bêjîtê..

- Sipêde baş.

Bidû çavên şermîn,bersiveka pirî hîvî da û burî.

Jiwê rojê her roj karê wî nêçîra wan çava û wê pirçê bû.

Şeş heyiv bûrîn heta şîyay çareka dî bîseyekê dirêya wê xezalê da danit ü bêjtê:

- Sipêde baş

Roj bû rojê ew xezal kehî bû,xwe pitir nêzik dikir,dişîya lidîwana wê rûnit.Heta şîyay diderîya çavên wê da Melevanîya bikit.Bihemü vîyana xwe bikevite ditora pirça wê da..!

Dawîya xebata wî,maleka biçûk pêk hat,û nihu babê dû kura ye.lê hemü lipîşt xwe hêlan û bidûv serê xwe ket!

- bibüre,min gûte te sipêde baş..

- ê.. Bibüre sipêde baş!

- Navê min netaşa ye,û yê te?

Destê xwe yê gelek jibefirê sipî tir dirêj kire nik destê wî.ewê diberûka penteronê kaboy da..

Ew destê gerim jiberûka xwe îna der,kire diwî destê nerim û nazik da û blêvên şermîn bişkurî.

- ez gelek cara te livêrê dibînim.Erê tû kar dikî?

- ez lizankoyê dixwînim!

- gelek başe,lê zimanê wan girane..!

- erê,nihu ez fêrî zimanî dibim!

- tû xelkê kîş welatî?

- bibüre,eve mêtiroya min hat,divêt ez biçim..

- heta dîtineka dî

- heta dîtineka dî

Her roj sipêdê,liwî cihî çend çirkeyeka lihîvîya mêtiroya xwe dima.Dibû gohnêlîya çavên wan.Gelek cara xuhê destên wan têkda digirtin.gelek çara mêtiroyê dihêlan û diman bû mêtiroya bidûfira.gelek çara direng diçû zankoyê.

- ez jidil eviro ya bikeyif û bibextim.Hindî vê dinîyayê keyifa min hatî ye.

Eviro tû mêvanê minî,eviro tû hatîye mala min.Te çi divêt bêje?Bixwaze?Jidlê min..Heta gîyanê min,her tiştê te bivêt ez amade me.....?

- supas,bibüre,min divêt hevalînîya me jituxîbê xwe derne kevit.Bû zanîna te,ez xudan jin û biçûkim,û min jina xwe û biçûkên xwe jigîyanê xwe xuştir divên.

- bibüre,bibüre,ez te jiwan nastînim!Tinê min divêt xizmeta te bikim,tû yê limala min.Dê çi xoy....?Dê çi vexoy....?

Min hemü rengên vexwarina hene....!

- bibüre,ez vexwarinên kihulî navexum.

- ew çewa?!Da bûte şîrekê biçûka bînim?!

Bi kenîyeka mê qesta jora xwarinê kir.

- erê,bawer bike,ez gelek hez jişîrî dikim,heta ez bûyme zava jî,her roj sipêdê dayika min şîrê miha dida min.
kenî zêde bû,suhbet belav bûn,seredan berdewam bûn.

- eve sê çar care tû diêye mala min,û her car tû dilê min dihêlî,û çu tiştê venaxuy.lê vê carê tû jidestê min qortal nabî!

Perdaxa votkayê dana ser wê mêza liber sîngê wî,û êk ma didestê wê da.

- Bibûre,ez neşêm vexom!

- Qet nabit,divêt tû vexoy!

- Min çu car venexoarî ye.

- Şerme,xwe vêrbike!

- Bibûre,min ne vexwarîye,û ez xwe vêrnakim!

- Başe..Ez dê bü te hindêk bîrê înim?!Bîre vexwarina jinaye!

Perdaxa bîrê jinav herdû memkên xwe îna der û kire didestî da!

Nevîya jê wergirt,lê piştî benduşka memkên xwe verî û ew her dû bilbil nîşa çavên wî dayin!

- jiber xatira van,ewên jidayika min pêve ne dîtîn.ma tû venaxuy?!

Berî lêva perdaxê vemalit,bişkujka memkê xwe kire didevî da.wek biçûkek sava liber sîngê xwe nivand,her çendekê perdaxek bû dadigirt.

Çu tam jiwê vexwarinê ne dihate devê wî.jibilî tama wan bişkujkên rengê wan jirengê memka ne gelek cûda.

Liroja dî,hemû tişt jibîrkin,hemû jivan hêlan,çu nema libîra wî,tinê jivana wan,tinê dîtina wê!

Her liber dergehî,xwe havêtê û dinav sîngê xwe da givaşt!

Bextê te me,tû dîsan wan memka nîşa min bide!

Were rûne,dê eviro tişteke gelek jimemka xweştir dime te!

Zanko jibîr kir,xwandin nema,hîvîya wî.mala xwe,jina xwe, biçûkên xwe.Hemû gurî jivanekê,dîtinekê kirin.

Wek sovîyekê tubedar,berî bangê Melay limizkevtê amade dibit,gelek şeva heta berê sipêdê ligovenda pirça wê serê xwe dixwar.Mala xwe hêla,jina xwe hêla,bû êxsîrê benduşka memkên wê!

Jizankoyê hate derkirin,xanî jê hate standin,polîsa pirsîyara wî dikirin,lihevala berze bû,hizar telefon jiwelatî bû hatin.

Ageh jiçu nema,tinê ew gûtin bû wî ferman bûn,ewên jiwan lêvên sur derdiketin.Tinê dinîya diçavên wêra didît.tinê bimejyê wê hizir dikir!

"ewê he,kiça xwe kuştîye,ewê dî,tirîyakçîye,ez qaçaxçî bûm!"

- bibûre Mamusta,hosa bû te naçite serî!Tû dê bû demekê dirîj livêrê mînî,vêca xwe vêrî jiyana me bike!

Divêt tû digel rûdanê bijî,heker dê dîn û har bî!

- Nene,ez bawerim Mamusta jihindê mazntire,û gelek tiştên hosa biçavê xwe dîtîne,mane Mamusta?

Kenî tijî jora girtîxanê bû,pist pist zêde bû.

Azad hate ser hişên xwe,lidur xwe zifirî,zanî ka diçi kawdan daye.Zanî ewa biserî hatî ne xewne!Rastîye,divîya bikite hewar.

Madê kê guh lê bit?Divîya birevit û jidiniyayê hemüyê der kevit,lê dîwarên girtîxanê dasê ne.gelek lidûr xwe zifirî,gelek tengav bû.

wî tolazê eve demeke çu deng jê naêt.Milê wî kirt û bişkurî:

- Bêhna xwe fireh bike,tengavî didûv kurtin.

Bû cara êkê dilê wî kêmtir xwe qota.Pîçek jibezîna xwe sist kir!

Careka dî wî tulazî destê xwe dana ser milî:

- Navê min Kaweye,ez xelkê Kurdistanê me,eve demeke ez divê jorê ve,peşêmanî tinê fayde nakit!Divêt mirov mifay jişayên xwe werbigirt,û bû xwe bikite aqil,da carekadî toş nebit!

Bestîyê devê wî berda,her wekû jinû fêrî axiftinê dibit.

- bib..Bibûre,tû jiber çî livêrey?

- mala xudê ava,çend axiftinek jidevê tederketin.Em dê gelek axivin,em dê gelek suhbata kin,roj û şev didirêjin!

Xwe pitir nêzîkî wî kir,û cihê xwe xweş kir,divîya baş bikêşte nav suhbata xwe da.

- Bira,ez jî qaçaxçî bûm,min mirov dibirine dewletên dewrû bera.eve welatekê seyire,penaberyê nadite kesê!

Û nahêlit kes jê derkevit û biçte welatekê dî!

Eve min behsê xwe kir,divêt tûjî bidirêjî behsê xwe bikî,tû kî? Bû çî girtî?Çend sala?Gelek pirsîyarin.divêt tû bû me bersiv bidî,da bêhna te jî û ya mejî fireh bit.Lê raweste da bû te çayeka xweş çê bikim,paşî dest pê bike!

Dû sê hevala xwe nêzîkî cihê wî kirin,her wekû mîrzo dê çîroka mem û zîna bû wan bêjit!

Zanî jivî deravî dernakevit, heta parzînkê xwe vala nekit, zanî jiwê zifirokê dernakevit, heta ya didilê xweda bû hindek goha vala nekit, zanî barê wî jişîyanên wî zêde tirin.

Divêt hindek harî wî rakin, zanî ew barê giran, biwî bitinê na ête helgirtin, zanî kulên dilê wî hosa naêne derkirin, bisanahî derman nabin!

Dû sê cara, wek mîrzoy cihê xwe xweş kir, destên xwe têk husîn, berê xwe da wan serûçavên dinîva xwe da berize kirîn:

- Hebû, nebû, kes jixudê mazntir nebû, kes jimin direwîn tir nebû!

Kenî tijî jora wan bû, ewên heta wê gavê nehatîne nêzîkî wan, ew jî hatin û cihê xwe girtin û gohên xwe bel kirin!

Çend çirkeyeka bê dengyê jora wan dagîr kir.

hizirên azadî carekadî wek hestîyê şkestî xwe lêk dan.

- gelek tişt libîra min nînin, ez nizamim çi hatîye serê min?

Tinê ez baş dizanim, ez neyê vî cihî me! Eve ne cihê min e, ez çewa hatîme? Ez jî nizamim?!

Kartêkirina heşîş û hêruwîynê hêşta liser gîyanê wî dizal bûn!

Difina wî dixorandin, leşê wî diazirandin. neşîya xwe liser pîya bigirit.

Dihal diçû, gelek çara dikete halê mirinê, derdê wî tinê pileka wê toza jehrê ye derman dikit...

Tijî kun û qolaçên girtîxanê heşîş û hêruwîyne. derdê wî her zû derman kirin!

Hêşta yê libin çavdêrîya dixitora, dilê wî û berxwedana gîyanê wî, hêşta gelek diwesitîyayne!

Gelek denga pêkve gotin:

- Xwe ragire, xwe liber bigire, tû hêşta yê gencî.

Çavên hemüyan man linav çavên wî, ewên bûyine girê û sor bûyin.

Dû sê kesa enîya wî û milên wî perxandin, dile dilê wî didan.

Eve demekê dirêje kesê hosa nazdar ne kirîye. eve demekê dirêje. kesê nedaye bersîngê xwe. eve demegê dirêje çu sîngên tena hembêz nekirîne!

Dinav destên wanda nivîst. kete xeweka giran. Serê wî danane ser Balîfka wî, lêvên wî tijî bişkurîn bûn, wek biçükekê sava, lihêfa wî biser dadan, bibê dengî her êk çû cihê xwe. demekê dirêj ew jora tijî livîn û deng, bê gîyan ma, her êk di hizirên xwe da xendqî. her êk di hizirên xwe da çû ber sîngê dayika xwe, xuştivîya xwe. her êk ji wan birista hizirên xwe ve ma hilawîstî. peşêmanyê dilê hemüyan dixwar!

Jor bû gorstan,lê eve ne cihê bê dengyê ye.Seqata dergehî bê dengîya wan,carekadî kire volkana livîn û dengî.

- Hilûn,demê xwarnê ye..

Şevên dirêj,rojên bê kar,cihê teng,hemû jinihênîya rot kirin. kes nema dû sê cara serhatîya xwe.jiyana xwe,paşeroja xwe,navê yara xwe,navê dojmnê xwe,dikuçka wanda aşkira nekirî.kes nema hemû kun û qulaçên jiyana xwe ron ne kirîn!

- Tû dê xwe kule dar kî,dê êşek giran te girit.Ya dilê xwe bêje,serhitîya xwe bêje,dilê xwe rihet ke.Çu nehêle didilê xwe da.

- Min hemû tiştên xwe firotin û ez hatim,ne paspurte û ne kaxeza karîye.ez mam dikempa da,neşîyam bizifirim,û ne hatim wergirtin,mirovên min yarî bimin dikiran,digûtin,hindek dû sê sala piştî te hatîne,nihu xanî û erd û jin û turmbêlên wan tijî Kurdistanê ne!Tû çi dikî?!Ma tû biwan nînî?!

Ew nizanin ka hindek çi dikin,heta para kum dikin?!

Ew nizanin gelek xudan pare,pîrejna mar dikin!Ew nizanin, gelek xudan pare,karên ne dirust dikin!Ew nizanin kes bisanahî para kum nakit!Ew nizanin divêt her xûka wan para bête dan,çi xuşîya mirovî bit,çi ya biçûkên mirovî bit,çi mirov bixwe bit....

Ez jî gelek ture bûm,min gût,dê hindek kara kim.bila dixirab bin,û dê hindek para lêk dim û dê zifirim.Min nezanî dê serê min jî gurî para bit!

- te çi karên xirab kirin?

- dermanik firotin!Heşîş,hêruwîyin..!

- dermanik?

Êkê dî her zû gut:

- te bikar jî di înan?

Çavên wî zîq bûn,bêhna wî lez kir,renge nav çavên wî zer bû.

- Belê.. Min bikar dînan.Heta ez jê rizgar buym,ez bûm nîve mirov!

Tirsa azad verevî,bêhna wî pitir fireh bû,cihê xwe xuşkir.

- min hizir fikir,ez bitinê me!Min digût,dê çewa sebra min digirtîxanê ve êt?Min nedizanî wek kempane!Hemû mirovên bîyanî ne,tijî xelkê me ne,tijî heval û biraderin!

- Erê,erê, liser vê hemüyê ra,xelkê me baştire jixelkên dî, gelek bû xwe û biçûkên xwe paşerojeka baş bidestve înayne û geleka bineciha xwe liKurdistanê jî danaye, û geleka livêrê jî ketîne ser rêya dirust,û paşeroja biçûkên xwe misuger kirîne,her gava bizifirine Kurdistanê,Namînne bîrsî!

- baş û xirab linav me jî hene..Me çu nekir!Em man bê paşeroj.

Kabirayekê bêhn teng neşîya xwe:

- Min çîroka te zanî ba,bila ez mirbam!

Hevalê wî divîya azadî pêve kit

- dîyare çîroka wî jiya me hemûyan seyir tire?!Û divêt em rastîya wê çîrokê bizanin!

Her wekû digel dîwarî diaxivin,axivtina wan nêzîkî guhên wî ne bû.

Serê wî yê dinav her dû destên wî da veşartîye,her wekû hindêk dê jinav mila hilkêşin.

Wek pîremêrekê nesax yê dinav cihê xwe da rûniştîye.hizra mejyê wî ron kirîye.

Her duwa ew bê dengîya gîyanê wî şêlandin,û lihzirên wî yên westîyay bûne mêvanên dargiran.

- Bibûre,me divêt harî te bikin,te jivan hizir û xema dîr kin....!

Serê xwe yê giran jinav destên xwe bîzorî îna der.Navçavên wan liber çavên wî,dizer û bê şînwar bûn.Çu çav çu dev û difna xûya ne dikirin.Herdû jêk cûda nekirin.kes jiwan ne nîyasî,tinê zanî eve ser û sîmayê dû kesa ye..

- hewe çi divêt?

- me divêt tû jî bête dinav meda,beşdarîya jiyana me bikî, hosa bûte naçite serî,dê xwe kujî.

Kenîyeka zer lêvên wî yên xav kirêt kirin,lê kuxkê her zû xendqand..

- Hêştî min xwe ne kujtî ye?!

- Ne ne mala te,şolên giran diêne serê zelama.Tû hêştî yê gencî,divêt xwe liber bigirî.

Hevalê wî destê xwe dana ser milî,wek pîremêrekê dan emir:

- lawê min,ewa te kirî,te kir û bûrî.peşêmanî fayde nakit.ya baş ewe tû mifay jiwê xeletyê werbigirî,jiyana xwe ya may bidirustî bibûrînî.ewa çuy jibîr bike.hemû ya lipşt xwe bihêle, tinê hizira rojên bêt bike,tinê hizira mala xwe û biçûkên xwe bike,tû dê her derkevî,dê qesta mala xwe kî.Ma tû dê heta heta digirtîxanê da bî?

Hevalê wi milê dî girt:

- hilû navê xudê bîne,dilê xwe xweş bike,digel me rabe,û rûne,dê roj û şevên te bisanahî bûrin.

- Heker hûn bela xwe jimin vekin..Heker hûn mayê xwe dimin nekin..Dê jiyana min gelek xweştir bûrit!

- Em desta jite bernadin,dixitûrê te jî ya gotî.

divêt tû nemînîye bitinê,nabit tû gelek hizira bikî!

Çend çirkeyeka bêdengîyê biserda girtin. Hişên wî lêk kum bûn, zanî van hevala tiştek divêt, û bisanahî bela xwe jivenakin.

- hewe çidivêt? Ez çi bû hewe bêjim da hûn bela xwe jimin ve kin?!

Herdû lihîvîya vê pirsîyarê bûn:

- behsê xwe bike, tû kî? Xelkê kîj bajêrî? Çi kesî? Çewa hatîye girtin? Jiber çi...?

Pirsîyarên wan wek gijloka biharê liser serê wî dibarîn.
bişkurînê lêvin wî yên qeşapî xemilandin.

- Hewe divêt harî min bikin? Yan yarîya bimin bikin?

- Nene, binavê xodê, me jidil divêt harî te bikin...

(10)

- Sipêde baş

- Sipêde baş.. Keremke?

- Ez azadim, derçuyê kulîja endazîyarî. Serketîyê êkê liherê mê.

- Ser seran, ser çavan, kerimke.. Mamusta lihîvîyate ye, keremke, keremke..

Her liber dergehî, Mamusta jipêşve rabû, destê wî givaşt û da bersîngê xwe:

- Te serê me bilind kirîye, tû hejî her tiştê te bivêt, her cihê te bivêt, keremke rûne.

- Bibûre Mamusta, ez lidûv daxwazname te hatîme!

- Tû gelek bixêr hatî, ez jî lihîvîya te bûm. Tû dişêy her sube dest bikarê xwe bikî. me bû te cihekê destnîşan kirîye. hîvîye bidilê te bit.

- Her cihê hebit, ez amademe. min divêt jidil xizmetê bikim, min neşîya pêşmergatîyê bikim, ez ne gehiştîm şoreşê. ez yê biçûk bûm liberxwandinê, lê nihu min divêt wê kêmasîyê pir bikim, pêşmergatîya xwe biqelemî bikim....!

- Xebat, her xebate, çi biqelemî bit, yan bitivengê! Liher demekî xebat birengêkîye, her şoreş û çekê xwe..

Lidemê şoreşê, geleka xebat kirin, geleka gîyanê xwe kirine qorban. Nihu gelek jiwan kesa neşên ew xebata tû dikî bikin. Ewan rolê xwe biserferazî bire serî, nihu rolê xwandinê û zanîneye. Em hemû kardkin jibû vî welatî, da em bişên bigehine karwanê pêşketinê, da em bişên digel milletên dinîyayê bijîn, û nehêlin dojmin dinav meda serî hildin û hêlînên kehî avakin..

Û jibîrneke? Ewa bab û bayirên te kirî, naête jibîrkin...!

- Eve hîvî üumêda me hemüyane.

- hîvî ya serketinê bû te dixwazim dikarê te yê nû da,hîvî dikim ka çewa lizankoyê,yê serketî bûy,wesa dikarê xweda jî yê serketî bî..

"tû mirovekê gelek zîrekî,

Tû dê bîye kesekê navdar,

Paşerojeka geş ya lipêşîya te..."

(11)

- Ez likîve me?!Bû ez livêrê me?!

Bidengekê tijî kenî û bşkurîn,û diberra karê xwe encam dida:

- Tû yê lixestê,nihu tû gelek yê başî û dîyare tû dê zû sax bî.

- Ji ber çi ez lixestê me?!Çi limin hatîye?!

- Ne ne çu lite nehatîye.Ji ber,jiber,..

- Jiber çi?Ha..?Hîvîye bû min rastyê bêjî?!

- Bibore,nihu dixtor dê êt,tû dişêy her pirsîyara te bivêt jê bikî

- Wesa dîyare,ez gelek yê nesaxim?!

Lewa hewe ez jigirtîxanê înayme xestê....!

- ne,wesa nîne.Nesaxîya te ne ya dijore.tinê jiber wan dermankên te dikêşan.Bisanahî tû jikartêkirina wan rizivar na bî.taybet tû carekadî digirtîxanê ve dikêşî...!

Divêt tû dibin çavdêrîya dixtora da bimînî.

- Xuzî tinê kartêkirina dermanka ba....

Gelek tiştê jiwan dermanka pitir ez êşandîme,ez bawer nakim çu dixtor min jikartêkirina wan rizgar bikin...!

- Belê..?Te çi gût?

- Çine.. Çine..

Piştî jikarê xwe bidawî hatîn,derketin û dergeh jipiştve kilîl dan.

Dengê kilîlê diserî da hizar hîvî ser jê kirin,hizar xewin berze kirin,hizar kul likulên wî zêde kirin.dengê kilîlê,hizar cara deng veda,hizar cara jidengê seqata girtîxanê dijoar tir bûn.

Zanî divêt baca hemû xeletyên xwe bidit.

"tû dê bîye mirovekê navdar,

Paşerojeka gelek baş ya lipêşîya te...."

Destê yara wî didestî daye, dinav baxçê zankoyê pîyasa dîkin. Dûhî wek vî demî, şahîya nîşanîya wan bû. Çend heval übirader kum bibûn.

- Evaro xuştirîn roja jiyana mine..

- Ne, duhî xuştirîn roja jiyana min bû..

Kenî biser baxçey da bilind bû. Wek dû pelatînkê ew baxçe xemilandîye. Yê dikupka xoşîyê da, kesê jixwe bibext tir nabînit, her ewe ser kêşê jiyane..

Dengê xodanê karî, hizirên wî sotin.

- subehî ne êye karî,

- ez te ne bînim livara,

- tû bikêr çu kara naêy..

Wek har û dîna rabû ser xwe, wan sonde û sirinca, wek qeyda girêda bûn. ma dicih da, neliv ma, dixuha xwe ra û dinav hizirên xwe da, çu nemaye dê har bit!

Çu tişt neşên şev û roja rawestînin. Her roj karê xwe dîkit û bihemû hêza xwe, qebê şevê dixwazit, şev şerim nakit, her zû jiber rojê direvit. Lê her zû pîlaneka tarî bû rojê didanit û dinava pêlên xwe da dinivînit...!

Dujmnaîya şev û rojê, xemên wî digel xwe sist dîkin, barê wî sivik dîkin.

Ev ware bidilê wîye, kes pirsîyaên girê jê nakit, kesê nevê jiberperên jiyana wî ya şêlî çu nehênîya bizanît.

Bû kesê nexeme ka çi kirîye..? Kes pê na kenit..! Kes dilê wî nahêlit..! Kes dermanka bizorî naditê..!

Hemû hevalên wî yê wî warî, kiçên ciwan û xwîn şîrîn û hestî sivkin. karê xwe bibaştirîn reng dîkin, hemû liber xizmeta wî dirawestîyay ne.

Wan seruçavên şîrîn, wan bişkurînen nazidar. gelek jixemên wî verevandîne. Gelek jîhîvyên wî sax kirîne. gelek cara xewnên xoş dibînit.

Tinê dengê girtina wî dergehê lipêş çava bûye berê reş, lixivîya tewafa wî. wek sofîyekê dîndar. tinê dengê wê kilîla digoha da bûye dengê gullebarana gîyanê wî, dengê sotina hîvyên wî, dengê girtina dergehê xoşyên wî.

Rê liber diête girtin.hemû tişt dimînine bê gîyan,bê livîn, hemû tişt,dimînne lihîvîya vekirina wî dergehê lipêş çava bûye dergehê mana wî.dergehê jiyan û paşeroja wî...

Dibit rojekê diwi derigehî ra.dayika wî,babê wî,jina wî,digel herdû kura bêne jor.Dergeh vebibit,û hemû pêkve bêne seredana wî,dibit..Dibit....!

Pençera jora wî,dikefite beramberî baxçekê gelek ciwan, dinav wî baxçey da.rêyeka hatin û çûna mirova heye.

û hindek textên bêhn vedanê libin wan dara hene.

Çend carekê liber wê pencerê dirawestit.berê wî dikefite wan pêlên mirova,ewên qesta xestê dikin û didestên wan da,qeftên gula û dîyarîne.car jî digel nesaxên xwe dinav wî baxçey da,pîyasa dikin,û liser wan texta dibite kenî û sehbata wan..

Dilê wî diqormçit,dinîya lipêş çava tarî dibit.

Ew bitinê livê cîhanê yê jibîr kirîye,kes nîne bibite mêvanê wî kes naête seredana wî,tinê ewe yê bê heval,tinê ewe yêbê kes û kar,tinê ewe lihîvîya mirinê...!

Dengê vekirina wî dergehê lipêş çava bûye derkehê welatê wî.

Bêhna wî fireh dikit,tinê ew hîvîya may pê dijît,lê tirsî girtina wî dergehî her,liser hizira wî ya zale.

Roj bo rojê hizirên wî yên belav?Carekadî kum dibin, vedcemine ser êk,xwîna wî ya şêlî û tîjî Dermanik.roj bo rojê ya zelal dibit,û leşê wî yê lawaz,yê xwe lêk didit û bigîyan dikevit.

Çu nemaye dê ête ser hêza xwe ya caran,çu nemaye dê jiqeydên dermanka rizgar bit.

Lê hêşta qeydên yasayê didestanda diasê ne.hêşta baca şaşyên xwe bidawî ne daye.hêşta dengê kuxka wî ya şêlî ye.

Hîvî na mirin,çav lirê na westyên,xudan umêd her lihîvîya dawîya umêdên xwe dimînin.

Destê xwe dana ser milê azad.piştî gelek ew kaxezên didesitî da têkvedayin,piştî dû sê caran digel sistirên xwe jî axivtî kenîyeka şîrîn jilêvên wan dibarî.

- Gelek başe,gelek başe..Min bawer nedikir tû dê hosa bisanahî sax bî.tû nihi yê sax û dirustî.Pîroz bit,û hîvî darim dijiyana xwe da yê serketî bî..

Destê wî bigermî hejand,tijî nav çavên wî kenî û bişkurîn bûn.

Sistira xwe havête nav sîngê wî da û pîrozbahîya wî kirin. dengê kenîya wan tijî jor bû.

Dilê wî yê pîr carekadî çeq dan.carekadî geş bû,xwîna dilê wî,wek volkanê azirî.

- Supas dixitur,gelek supasîya hewe hemûyan dikim.

- wek ez dizanim demê girtina te jî gelek nemaye?Hîvîye eve dawîya girftaryên te bin!Lê min divêt bêjim,berî tû jinik me biçî.em dê nav û nîşanên dixiterekê di dine te,hîvî ye tû seredana wî bikî.

- bibûre, jiber çi dixitor?

- bila bû te hindek taqîkirina bikî,jibû silametîya te.

Berî dixitor derkevit,berê xwe da sistira û gût:

- çu dermanên dî ne dinê,heker eve xilas kirin,birîyara derçûna wî bidin,bila biçite cihê jê hatî,ez jiêşa wî pişt rast bûm.

Wek kutireka sipî,divîya esmanî hemûyê têkvedit,divîya bikite hewar,divîya bikite girî,divîya bikite dewat,divîya serê xwe lidîwara bidit.

Demê didanên wî jibin lêva derketî.hizira bire girtîxanê, ewa lihîvîyaü.

Her çende ew jî kêr ya may,dê jiwê nexosîyê jî rizgar bit.lê dilê wî her yê bê hîvîye.Dê çi kit?Dê kêve çit?Dê çewa xwe xudan kit?Neşole û ne cih û ne harîkarî..?!

Dîsan kete di hizra da,dê tuşî nexosîya û mirovên xirab bit. dê dîsan kefite kulana.dê neçar bit xeletîya bikî.

Dengê dixiturî hizirên wî cemandin.

- tû yê ji êşa xwe rizgar bûy,hîvî ye dijiyana xwe da yê ser ketî bî û tuşî çu nexosîya ne bî..!

(12)

Seruberê kempa wî,gelek ji wê girtîxana eve berî çend rojê jê xilas bûy kembax tire.Ligirtîxanê hemû tişt dibin kundirola polîsan da bûn.Xwarin û nivistin û kar kirin.kesê nedişîya jî tuxîbê bê lezetîya xwe derkevit.

Livê kempê çu yasa û çu polîs nînin.her kes û bextê xwe û têgehşîna xwe.her kes xwe didanî yasa û dadwer.

Yê razî bit dê jî wek wan divêt.yê nerazî bila bû xwe pirsîyara cadekê bikî! jora wan ya vê carê,gelek baştire jî carên dî.çar kes û her çar xelkê welatekî.hizirên wan,zimanê wan,kulturê wan,êke. Ev nêzîkîya gîyanê wan jiyana wan bisanahî dikir,wek bira û wek êk xêzan diwê jorê da dibûrandin.

Lê jiber tengîya cihî,û bê umêdîya jiyana wan,û bê karîya wan,diêxistine gelek şere devan da.liser cawazîya hizirên wan,liser cawazîya pîla têgehşîna wan,dawîya wan her pêkve jîyan bû.jîneçarî gelek kêmasî liser xwe qebûl dikirin. da jiyana wan biçite serî..

Hemû yên lihîvîya mirinê,mirin tinê dê wan hinêrte welatê wan.

- Heker ez mirim,kelexê min bibine Kurdistanê,min linav van ne veşêrin!

- Erê..Eve daxwazîya me hemûya ne.

Kenyê ser jixemên azad stand

- Heker em mirin,jinû kelexê me bibine Kurdistanê?!

- Erê..Bila me dinav van kafira da ne veşêrin.

- Dê malên me çi likelexê me kin?Me bisaxîya xwe çi bû wan nekir,dê kelexê me bû wan çi kit?Tinê dê xemên wan zêde kit!

- Ne ne,bawer bike, dibit bû demekî bikevne dixema me,lê dê dilê wan pitir rihet bit,û dê me jibîr kin.

- Ez nizanim em çi dikin?Me çi divêt?Em lihîvîya çi ne?

- Erê ma bû em nazifirin?Welatê me nihu gelek xuşe, avedan û kar û tenahîye.

- Liser xuşîya welatî,vê nexoşîya livan welata,taybet bû me ewên ne hatînewergirtin,mafê çu kara nebit,çu pê çê nabit,neşêt harî malên xwe bikin.neşên xwe xudan bikin.

- Bira..Nê zifirîn jî me pê çê nabit,ma me çi maye liwelatî? Nexanî û ne kar û ne pare.tijî liser milên me deyn û qerin, madê çewa zifirin?

- Paşî te livêrê dinîya xirab kir!Nê her bê kar û bê pare û bê hîvî...!

- Erê raste,liwelatî dê digel mirovên xwe jî,û dê beşdarîya jiyana wan kî.Birs û tirs,bila hemû pêkve bin.Birastî divîya ba, hukmeta me birîyareka baş daba liser vî babetî.

- Erê,divîya ba bû wan kesên dizifirine welatî,hindek harîkarî kirban

Bû nimune,xanî dirust kiriban,kar peyda kiriban..

Kenî tijî jora wan bû,êkî digel kenîya xwe gût:

- her êk û jinek jî bû înaba..

- rastî em yê hatîne şoreşê!Me dinîya bû welatî xirab kir!Da ewjî bû me xanîya û karî peyda kin?!Me kêşê û aware yê heyin!

Jor bê deng bû,her êk dîcîhê xwe da,dinav hizirên xwe da, Melevanî dikirin.Her êk jiwan,hizira liser perên xwe bire welatî,bire dikuşa dayika wî da,bire bersîngê yara wî,jina wî, bire dinav biçûkên wî da.bire dinav hevala..

Dengê saman,bê dengîya wan şand

- Me çu nekir,hevalên me her êkî eve sê çar xanî liKurdistanê kirîn,û deh parçên erdî û jin û her êkî sê çar birayên xwe înane ewropa,jibî parên hilgirtî liber destê wan.

Dergehê axiftinê vebû,aso cihê xwe xuş kir:

- Erê bawerbike,ewên digel min hatîn,nihu pitir jisê xanîya û deh dikan û hindî te bivêt parçên erdî,û jina xwe jî îna,nav mala wî jiya serokê vî welatî xoştire.

- Bira..Ewa zû pasport wergirtin,û biser karî hilbûn.

- Ne ne,bawerbike,kesê hindî me şol nekirîye.Lê qumar ü cîhaza,çu para bû me nahêlin.bila em dirast gû bin..!

- Qumar..ax bû derdê qumarê,kafir fêrî cîhaz ü qumarê nebin

Carekadî bê dengîyê hemû ser şorkirin,hemû dinav pêlên xwe da xendqandin.livîn jikesê nehat,her wekû hemû peyker.

Dişanogerîya jiyanê da,her ekterek lihîvîya rolê xwe ye. hemû lihîvîya derhênerî ne.

ronahî ya kême,deng nîne,ew telefizyuna berî çend roja jiser cadê înayin.hindek cara dîwarê bê dengîya wan kun dikit,leşê wan dixorand,hizirên wan dimejî da har fikir.Wek pîvdankeka tijî ba,cih nema hizira bikin,çu nemaye dê pîvdanka mejiyê wan peqit.

Hizir azirîn,dilî xwe dinav sîngî da dixwar,agir berbû leşî,cih tijî pelên sorin.hemû êxsîrên zimanê xwe ne,hemûya divêt xwe rûs bikin jigunehên xwe.liberamberî dadwerekê bê dil.da bidijwartirîn yasa birîyara kunehbarîya wan bidit....!

Hemûya divîya wê bomba jehir kirî jidilê xwe û mejiyê xwe derbikit!

- Min baştirîn kar hebû,her jiheyva êkê ez hatîm vî welatî. min dest bikarî kir.min kabirayekê gelek baş nîyasî.û dgel kar kir.ez bûm hemû tişt liser karê wî.bawerîya wî bidirustî bimin hat.kar hemû kire didestê min da.ez bûm heyî ü neyî yê wî. gelek cara biheyva ne dihate cihê karî.seruberê karê yê karkera.hemû didestê minda bû.

Parên min binîva dilê min didane min.min nedizanî dê çi lipara kim?Gelek cara bû mala xwe hinartin,xanî kirîn,erd kirîn,zêr bû jina xwe kirîn.turmbêl bû birayê xwe hinartin.

Ez bûm mîrê bê xolam...ne ne min gelek xolam jî hebûn.

Bêhna hevalên wî teng bû:

- ê..?Pa çi lê hat?Ka ew pare?Ka ew xolam?Hemû bûne xewin,yan eve filmê hindîye?

- ne, bawer bikin eve çîroka mine,bêhna xwe fireh bikin da ez hemüyê bû hewe bêjim.

- ma ewa te gûtî ne hemüye?

- ewa min gûtî êk jisedê ye..!

- dê bêje bira, jiserî..Heta dawîyê,ma me çi heye?

- rojekê piştî karî,demê bêhn vedana min,mêvanek bû min hat,em pêkve çûn gerîyanê linav bajêrî...

Her sê hevalên Wî pêkve gûtin:

- êê...?

Pitir bisohbeta xwe şahî bû,cihê xwe xoş kir.

- em gelek gerîyan.Lidemekî wî kabiray gût:

"da biçine divê gazînoyê ve,qehwekê vexun."

Min jî şîrim kir û em çûn jor..

Dîsan hevala neşîya xwe,devê wan beş bû:

- û paşî..?

- çî bêjim..?Tijî jor mirovin,her êk liser cîhazekî yarîya dikit, wesa qerebalxe,dê bêjî vîstevala yarîyên cîhazaye!

Em jî rûniştin,û me qehwa xwe vexwar.hevalê min dest da markekî û kire diwî cîhazê birex me ve.

- Ê..?Nebêje ew mark bûne hizar..!

Bawer bikin,ew mark diçend seeteka bûne sê hizar mark.

Wey babû!Ew çewa?!

Hevalekî gût:

- erê,ez bawer dikim.Her kesê jinwî xwe fêrî wan cîhaza bikit, ew dizanin ev kese yê nûye,û wî tema dikan,da her bêt,da bawerîya wî bêt,da bibite êxsîrê cîhaza.

- ê..?Ka tû bixodê raweste,ka çî lê hat?Ka ew pare kîve çûn?

- erê,jixodê bawer bikin..Eve bû rûreşîya min bû!

Da ez fêrbibim,da ez tema bim.

- ew çewa?Rûreşîya çî?

- erê,rûreşîya min bû.Pişî wê rojê ez her roj pişî karî vêrbûme wan cîhaza,her filsê min hey û her filsê min kar dikir,êvarî dikire diwan cîhazada,heta ez bûme birayê marî,min xwe jikarî didizî,min parê karkera jî lê dan,min deyin kirin.

Dawîyê min kar jî hêla,û ptir jisîhhizar markên xudanê karî û yê hevala ketin ser min,jiblî ewên min sê çar sala kum kirîn. Dawîya wê ez eve ketîme vê kempê..

Kenîyeka şêlî bê dengîya wan sax kir.

- ez çîroka xwe bêjim!Hûn dê bêjin eve filmê hindîye!Eve çîroka "sindîbade"....!

- bêje,dilê xwe paqij bike.

- Hê hê,dilê min û mejiyê min biaxiftinê paqij nabin.Tinê kujtina min dê min paqij kit...!

- Ne ne,we ne bêje,pare qirêja desta ne,diçin û dên!

- Erê heker biserferazî biçin!Dirêyeka baş da biêne mezaxtin. Ne biqumar û karên pûç da..

- Dê bêje,nê te dilê me heland!

- Ez mazntirîn bikirê turmbêla bûm.bawer bikin,demê min turmbêl dikirîn û dihinartine Kurdistanê,kesê nedizanî kar bikit,gelek cara min deh bar pêkve dihinartin,û min desthelat liser hemû bazarî hebû,livêre û liKurdistanê jî.

- paşî?Te çi kir?

- min xanî kirîn,dikan kirîn,erd kirîn,her birayekê xwe paştirîn turmbêl bû hinart..

- bes ne bêje hemû çûn?!

Dû sê cara enîya xwe perxand û bêhneka kür hilkêşa..

- bawer bikin deh cara hindî wan çûn.

- hey hewar,ma te agir berdayê?!

- kak azad,xwezîya agirî.agir da wan sojit,ewên liber agirî.lê evî hemû sotin,ewên liber û yên dût,hindî wan deyn jî ketin ser milê min û yên mala me..

- çewa?Çewa? Ka hêdî hêdî bêje da ez bawer bikim!

- Firankfort,heçyê firankfort ne dîtî,ewî çu dinîya ne dîtîye!

- Erê,erê, min gûh lê bûye.Ma tû çûye Firankfort çi?

- pare,pare mirovî dibine hemû ciha,taybet heker mirov yê bê mejî bit.

- kê tû birîye wêrê?Tû çewa fêr bûy?

- Dê rawestin.Bila ew çîroka xwe hemüyê bêjit.

- rojekê min deh turmbêl bitelefunê lifirankfort kirîn,ez çûm dabarkim,piştî min parên xudana dayin,kabirayekî her xelkê welatêye.Gûte min mala te,te xwe bikarîve kuşt,kar xilas na bit,were da ev şeve te mêvan bikim,da tû dinîyayê jibîr bikî, dinîya ne tinê kare..!

Xudê mala wî wêran bikit,ka çewa mala min wêran kir.

Ez jî gelek yê westîyay bûm,min gût da ev şeve bêhna xwe vedem,û dê sobe zifirim cihê xwe!

- ê?Bira bêje?

- bira,piştî xwarneka baş,em çûn cihê qumar û yarîya. Dinîyayeka cûda ye,her tiştê pûç lidinîyayê,yê liwêrê.

Hemû rengên qumar û cîhaza,xwarin û vexwarin,jin û pûçatî....!

- te dest biçî kir?Jina..?Yan qumarê?!

- min her ageh jijin û jiyanê nema.Min dest da cîhaza wek hevalê xwe,wî çi fikir,min jî wek wî fikir,heta berê sipêdê. Bawer bikin,min pitir jipêniç hizar marka pûç kirin..

- pêniç hizar mark?!Ma te çewa pûç kirin?Tû çewa xisaret bûy?!

- erê pêniç hizar.hemû min lirolêtê dan,rolêt,ewê mala min xirab kir,ewê bivêt mala xwe xirab bikit,bila rolêtê bikit....!

- Û paşî?

- Paşî,her roja dî min ew torbêl careka dî linîvarê zifirandin, û bixisaretî firotin,û şev lidûf şevê,heta bihayê panzîna torbêla min jî nemay.Min dest da deyna,êdî kesê deyn jî nedan min,ew rolêt bû xwîndara min,min sûnd xwar,heta ez tola xwe lê venekim,ez bela xwe jê venekim!

- Bêje,bêje,ya te jiya hemûya xoştire.

- Birayên min,telefon kirin,gûtin ka torbêlên te?Em yê lihîvîya wan?

Min gûtê hindek para bû min bihnêrin.MinGelek turmbêl kirîne û hemû dinû û giranin.

- û jidirew? Mane?

- Erê jidirew..

- Ê?Pare hinartin?

- Pitir jised hizar dulara hinartin.

Her sê rabûne ser textên xwe,û pêkve

- te çi lê kirin?!

Tirsîya êkser bersiva wan bidit..

- bêje te çi lê kirin?Ne bêjî,ewjî çûn..!

- her ne gehîştine destê min.

- pa çi lê hatin?Hatine girtin?

- Xûdanên deyna birin.

- raweste,raweste,ma çend deyn liser tebûn?!

- Gelek, gelek..Pitir jised û bîsit hizar.

- Mal mîrat,mate çi lê kirin?Ma kes nebû te bikujit?

- Bela xwe jê vekin.Ez derdê wî baş dizanim,ew agirê mala wî sotî,her ew agire mala min jî sotî..

Vêca ewa hatîye serê wî besî wîye.hûn jî barê wî giran nekin..

- Xuzî her ew ban,deyndar her pirsîyara parên xwe dikan, û gelek cara dawa gîyanê min dikan,û liKurdistanê mala me hemû yê tuş bûyin.xanî firotin,erd firotin,nihu ewjî yê ketîne bin deynên min.

- Bawer bike,çîroka te gelek jiya "Sindîbadî " seyir tire.

- ez ne dixema parame.ez dixema pasporta xwe me,ez neşêm bizifirim,ez neşêm sera biçûkên xwe bidim,ez neşêm kar bikim,ez yê hêlayme hilawîstî.

Piştî demekî kêr dibê dengîya xwe da mayin.

Dû denga pêk ve gûtin:

- û tû?Çîroka te çîye heval azad?Yan bawerîya te bime naêt?Husa bû te na çite serî,me hemûya turkên xwe vala kirin,tû yê may.

wî hevalê wê gavê çîroka xwe digût,tila xwe dirêj kire dergehî û gût:

- kes jivî dergehî dernakevit,heta çîroka xwe bidrustî bû me ne bêjit.

Her dû hevalên dî dest qotan û gûtin

- Em jî digel birîyara tene?

Azadî cihê xwe xoş kir.

- çîroka min hemû dizanin,kes nemaye guh lê nebûy.

- ne ne,medivêt tû jiserî heta binî bêjî.Hemû tiştê,çu nehêlî. jihebû nebû,heta ev gava em têda dijîn..!

Memo xwe jîtextî havête xwar û gût:

- ça..Liser min,ez dê bû hewe çayeka xoş çê kim..

- Hê hê,xozî ya min qumar ba,xozî ya min,cîhaz ban,xozî ya min tinê pare ban..

- Pa..?Ya te çîye?Te çikirîye?

- Dê bêje bira,dilê me ne helîne,me hemûya ya xwe gût,tû jî ya hatîye serê te bêje da dilê te rihet bit.

- Bela xwe jê vekin,camêrî dê bêjit.

- Ez bawerim dinîya hemû çîroka min dizanî.

- Çîroka te bû çîroka mem û zîna?Kî te dinîyast?Kê ageh jite heye?

- erê raste,em hindekê jê dizanin,lê bara pitir em nizanin.

Memo çavê xwe lihevala neqand,da bes axiftina wî bibirin.

- Dê bû me bêje..Piştî hevala te tû hêlay,te çi kir?Çi hate serê te?Tû kîve çûy?

- erê herê,te hevaley jî hebû?Berî hemû tiştê,behsê hevala

Xwe bike. Ya çewa bû?Ya çawan bû?Ya biçûk bû?Xelkê çi welat bû?

- Hün nahêlin camêrî behsê xwe bikit.Bela xwe jê vevin,wî çewa divêt,bila wesa biaviv.
- Jê bigere,bila ewjî bû xwe yarîya bimin bikin,ew diheqin.
- Em yarîya bite nakin,ma em gelek jite baştirin,heta em yarîya bite bikin?
- Ev şeve,şeva danpêdanê ye,eve şeva rûs kirina mejiya ne, eve şeva ladana hemû perdane.Bextê teda,tû jî ya hatîye serê te bêje,da em hemû lipêş çavên êk wek bira bin,da kes jime lomey kesê nekit,da çu nemînte veşartî,da em tûşî çu nexoşyên dî ne bin.

Hemûya pêk ve xwe jîtextên xwe havêtine xwar,û liser textê wî rûniştin,û bû hîvî û daxwaza wan.

Serê xwe bilind kir,berê xwe da nav çavên hevala,ewên rengê jidestdana hemû tiştê lê xweya..!

- Çîroka min gelek dirêje,ne bişev,û ne biroj,xilas na bit.
- Eha wesa başe,heta em dimirim,em dê livêrê bin,û tû çîroka xwe bêje,ewê mir,eve ew ji xoşîya gohdaryê bê bar bû..

Kenyê ew enyên girê û ew hizirên aloz vekirin.

Dengê qorîyê çayê û bêhna wê biser jora wan ket.

- eve ça jî dirust bû,dê vêca Pêda here..
- birayinû..Piştî ez jipara xilas bûyim,piştî ez jikarî xilas bûyim, piştî min zanko hêlay,min mala xwe hêlay.Piştî çu jimin ne hatî,piştî ez bû polîsa dîyar bûyim,piştî neşîyay çu kara bimin bikit.linîv şevê hate jor,kabirayekê dî digel bû,bisanahî gûte min:
- jieviro û pêve ne êye vêrê,hilû cihê te livêrê ne ma,bû xwe pirsîyara cihekê dî bike..

Hindî min hîvî kirin,hindî min xwe havêt ber pîya,razî nebû. Min divîya tinê wê şevê bimînim,sipêdê biçim,lê wê şevê ez havêtim piştê derî.

Jor bê deng bû,her wekû kes liwê jorê ne!

Dengê fira çayê jigewirîya êkî hat,hizirên hevalên wî kum kirin.

- ê...? Û paşî?

Serê wî yê şor bû,jigiranîya hizira,neşîya hilgirt..

- Ne ne,rawestin.eve ne serê suhbetê ye,ji serî vêra here.
- bela xwe jê veke,ewa dî em hemû dizanin.
- ez ketim kulana,bê cih û bê pare,û bê kaxez,û nesax û vêrê dermanik û vexwarina...
- tû likîve dinivisitî?Xwarin?Vexwarin?
- likulana..Liber derê dêra,dikabînen telefona da.Û xwarin jî tijî hemû selkên gilêşîye..

- selkên gilêşî?!

- erê..Heker mirov birsî bû..Heker zik vala bû..Çu pirsîyara nakit,jibilî têkirina xwe...!

- ê..?

Paşî ez tûşî hindek hevalên dî bûm,wan jî ez didame şolî.

- Şolê çi?Ma tû ne yê nîve mirov bûy?

- Ewan mirovên nîve mirov divên.her kesê dirust bit,harî wan nakit.

- Ew çi şole wesa?Te çi şol dikir?

- Madê çi bit.Firotna dermanka,peydakirina kesên nû,înan û birina dermanka,û her tiştê wan divîya...

- Dîyare parekê baş didane te?!

- Parê çi,halê çi.Heker parên paş dane min,ez dê piştî demekî wan hêlim.Tinê nan û zik û hindek dermanik jibû pêtivîya min..!

- Ê bes?!

- Erê.. Ê bes.

- Ê? Ê paşî te çi kir?

- Ez wesa Mam,heta ez hatîm girtin,û yadî hûn dizanin..

- Bibore bira,wek ez dizanim tû kesekê xwande û gelek baş bûy,tû xudan şîyan û pare bûy.Te çewa gohê xwe da kiçeka wesa?Te çewa xwe bû wê kire erd û benî?!

- Her kesê lichê min ba,da tûş bit.

- Ji ber çi..?

- Ji ber ciwanîya wê,jiber peyvên wê,jiber çavên wê, jiber rêveçûna wê..

- Erê..Bila te hind xwe nekrba didesta da,bila te jî yaryên xwe pê kiriban û hêla ba.

- kes nizanî dê çewa tûş bit,kes xwe liber leşê wê Nagirt. Dema xwe rûs dikir.ez jîhemû hizira rûs dikirim,dinîya hemû jibîra min dibî,min çu tişt ne didîtin,min tama çu tişt ne dikir.tinê ew leş lipêş çavên min dibû,perstgeh.tinê tama lêvên wê didevê min da tam dida.Ez diketim,xilwê,ez jîhizira dihatim şûyştin.ez jîhesta dihatim mêtin.ez dihal diçûm. dibûme derwêşekê dîndar.

- paşe ma te ne dizanî ew dermanik dê te toş kin?Te çewa hêla?Te bû xwe fêkir?

- Bira,ne wesa ye,wê birêya cigara û vexwarina dida min, min ne dizanî ez çi vedixom.Min tama wan ne dizanî,tinê tama lêvên wê,tinê tama bişkuşkên memkên wê didevê min da bûn....!

- Dikirine dinav cigara û vexwarinê da....?!

- Erê..Erê ma ez yê dîn bûm,êkser vexom?Ez kartêkirina wan baş dizanim.
 - Û hosa tû vêr bûy?
 - Ez vêrbûm,min daxwaz jê dikir,min hîvî jê dikirin,heta hindek daba min.ew jî liberamberî karekî min bû kiriba.min neşîya xwe liser pîya bigirim,xwîna min hemû bû dermanik.
 - Başe,pîrsîyareka dî birayê hêja?!
 - Keremke..Belê hîvîye yarîya bimin ne kin..!
 - Ne,ez yarîya bite nakim.Bawer bike,tû birayekê gelek xoştivî liber dilê min!
 - Ê..?Te çî pîrsîyar hebû?
 - Merema wê çî bû?Bû tû fêrî van tiştê kirî?
 - Gelek merem hebûn.
 - Wek çî?Ez tênagehim?!
 - Peyda kirina bikirên nû,peyda kirina para û xûdan para , berfireh kirina bazara.Dibit ew jî tûşî hindekên ji xwe mazntir bibit..?Da şolên xwe bihevalên nû bikit..!
 - Şola..?Çî şol pê dikirin?
 - Heker mirov tûş bû!Dê bite kerê wan.Gelek cara dê barê wî kine dermanik û çek û pare..Û dê bû hevalên wan bine cihê wan divêt,polîs jî wan hêştê nanîyasîn.Heta ew jî bêne nîyasîn,yan girtin,dê pîrsîyara hindekên dî kin..
 - erê bû ew naêne girtin?
 - kes wan nanîyast!Kes wan na bînit!Kes nizanit ew kîne? Ewên berçav baş nizanin xwe biparêzin.Dibit ew jî diêne berzekirin,ez nizanim?Min divîya careka dî hevala xwe bibînim,lê wesa dîyare livî welatî nehêlaye.Anku ew jî wek min ya bûye qorbanî!
 - Erê herê..Ez jinû têgehiştim!Karên xwe bimiroyî dikin?!
 - Pa jixwe ne libejna me aşiq dibin?
- Dîsan her wekû perda şanoyê hatîye girtin,jor bê deng bû, xewê xwe biser jora wanda girt.devê hindeka tijî bawşik bûn,her êk ma lihîvîya hevalê xwe,ka dê çî bêjit?Ka dê kî hindek jîyana xwe bû wan bêjit?
- Hevalê wî nevîya azad binivit berî bizanît ka çî ditûrkê wî da maye?
- Û nuke kak azad?Te çî kir bû mala xwe?Te çî libere?Dê çî kî?
- Ev pîrsîyare,wek tîra dilê wî kun dikin,leşê wî dikine serrad. nevê kes van pîrsîyara jê bikit,nevê ew van pîrsîyara jixwe bikit.yê lihîvîya mirinê,da jîhemû pîrsîyar û bersiva rizgar bit.
- Min mal ya jibîr kirî..Ez bawerim,wan jî ez yê jibîr kirîm!

- Bawer neke,mirov naêne jibîr kirin.nihu wek har û dîna lihîvîya tene.lihîvîya her tişteki jite bizanin.eve demeke tû yê berze û bê seruşwîn.Hosa nemîne,madem nihu tû yê başî û jiwan dermanka rizgar bûy.Bizütirîn dem peyamekê bigehîne mala xwe,da ew jî bes diezaba teda bijîn.

Hevalên dî jî gazinde jê kirin.

- ez jî pitir jidû sala jimal bê xeber bûm,lê wesa nabit,divêt her tişteki jimirovî bizanin,çi baş çi xirab.

- madê biçi rû xwe bû wan dîyar kim?Dê çi bêjime wan?Dê çewa bersiva pirsîyarên wan dim?

- Ew hemû negiringe!Xema wan tišta nexwe,tinê ew bizanin tû yê saxî,tû likîvey..Ew dê pirsîyara te kin.Ew tinê bû wan bese.Ewa dî tişteki bû û çû.Kes neşêt bizivîrînit...!

"- tû dê bî ye kesekê nav dar,

- te şîyanên mezin hene,

- te serê me bilind kir..."

Dinav hizirên xwe da xendqî,berze bû,gelek jiwê jor ê dîr ket.Jor her ya bê deng dibit,xew ya har dibit,her ew yê dîr dikevit,dinaf pêlên hizirada kete dizifirokeka har..

Xew jîhzira diwartire,mejyê wî yê westîyay dizî.Liser wî Balîfkê sar nivand...

Kuntirola turka,wek mejyê wan yê diware.alûze,bizorî derbas bû beref Kurdistanê.

Nevîya biturmbêla teksyê litûxîbî derbas bit.Çantê xwe limlê xwe kir,û liser pirê lihndav xabûrî da rê.Xabûr yê har bûy,yê dar û bera liber lêvên xwe tîvil dikit.pêlên wî wek şerê efirta, haha dê wê pirê digel wan dar û bera dauûrit.

Her beref welatî diçit,her dinîya lipêş çava ron dibit.Jidûr, dengê dehol û zirnayê dihate goha.Her lez dikit,her deng zêde dibit,ew lîrxê turka û dayika wî,babê wî,xûşkên wî, jina wî digel her dû kura û hemû gundîya lîrxê dî...

Ew bezî..Gondî bezîn..Dehol û zirna bilind bûn,tîlîlî û kenî bilind bûn,dengê mîrzo bilind bû.lewendyên kiçên gondî bilind bûn.

Wek "marasona" xardanê,hemû têkel bûn,û beref tuxîbî hatin.

Ew lîrxê dî yê bihemû hêza xwe rê dibirt,û beref kuma wan diçit.

Jidûr çavê wî biherdû kurên wî ket.kur dinav kuma mirova da,wek dû qeftên nêrgza dinav destên jina wî da û ya dibezin beref wî diên.

Ew bezî..Ew bezîn,wî kire xar,wan kire xar, linîva pirê,liser lêva tuxîbî gehîştin êk.Hêştî hirêna pêlên xabûrî goha disimtin. Hêştî dehol û zirna dişarîyay bûn,hêştî mîrzo heyrana xwe bidawî ne îna bû,hêştî tîlîlyên dayika wî liesmana difirîn, hêştî her dû kurên wî didestên dayika xwe da dibezîn.

Berî xwe pavête ber sîngê babê xwe,berî dayika wî bisîngê xwe ve bişidînit,berî muxtar silav kitê,berî tewîka mîrzo bidawî bêt,berî sîngê xwe yê sar bû herdû kurên xwe bikite kêl.

Hemü wek tîpeka hunerî liser pirê rawestîyan, hemü man lihîvîya wan pêlên har yên xabûrî.

Xabûr yê har bûy, agir yê jipêlên wî dipeşit, lêvên pirê digel xwe birin, pir bû dû pirt. hemü jorda beref nav pêla çûne xwar..

Mîrzo bê deng bû, dayik û babên wî avê birin, tilîlyên kiça bûne hewar û qêrî digel pêlên avê jorda çûne xwar. kes nema lipêş çava.

Tinê kurê wî yê biçûk, ewê hêşta ne dîtî. yê bilêva berekî ve maye hilawîstî, lihndav wan pêlên har..

Har bû, dîn bû, hindî kire hewar, çu deng jiber nehat, divîya wek kutireka sipî bifirt, çeng nebûn, çu jê nehat, çu pê çê nebû, neşîya wesa xwe bigirt.

Destê kurê xwe girt û hilkêşa nik xwe ve. Ew pirta berî, ewa libin pîya, sist bû, jicîh çû, digel kurê xwe beref pêlên xabûrê har çûne xwarê..

Hindî dilê wî yê jar bizav kir, hindî hîvyên wî daviz bûn, jîhemü hêz û şîyana xwe kire hewar.

Rast rabû ser xwe, serê wî bibanê textê diser wî da ket, ageh jixwe bû, heval hemü jixew hişîyar kirin.....!

(13)

- Min birîyara xwe da, ez dê çime jiderve...!

Jor bê deng bû, her wekû wî biçûkê sava jî hest kirî tiştek ne dirêda hate gûtin. Ew jî bê deng ma!

Wê baş merema wî zanî, wê zanî behsê hewşê nakit, wê zanî behsê kulana nakit, wê zanî naçite çayxa û meyxana. Wê zanî heker ev birîyare bicîh hat, eve dawîya xoşyên wê ye. Eve mala wê kavi bû....

Xwe tenegehand:

- Vê niv şevê?! Dê çi kî jiderve?

Çend yê bê zewiq bû, pitir lê hat. Enîya wî bû girê, zanî ew xwe tenegehînit, zanî ewê nevê rastîya axivtina wî bizanî, zanî ew baş dimerema wî gehîşt, lê xwe xişîm dîkit.

Berê xwe da nav çavên wê yên mijûl birapêçana cilkên biçûkê xwe.

- tû yarîya bidemarên min dikî?!

Serê xwe jinav wan pata îna der, zanî neşê pitir xwe mijûl bîkit, zanî divê liberamberî wî rawestît, zanî revîn ne çareye.

- Yarîn çi dilê min? Mate çi gût?

- Min gût,ez dê çime ji derve..!

- Jiderva kulanê?Yan ewa çûn û ne zifirînê?!

- Ewa çûn û zifirînê,ewa bihayê mirovî baş dizanin,ewa dikupika pêşketinê da,ewa gehiştin ser banê stêra...Te zanî yan bikime hewar....?

Rengê wê vêçarê bidirustî hate gihorîn.Zer bû,sipî bû, tezîlanik biser leşê wê da çûne xwar,hişik bû,axivtin jê nehat.

Jor bû gorstan,ronahî lipêş çava şêlî bûn.Ew dîwarên biwênên xwe û yên kurê xwe nexşandîn,pîç pîçe dihatine êk.her nêzikî êk dibûn,çu nema bû da dinav wan dîwara da perçiqin.

Girîya biçûkî jiwê tengavyê rizivar kirin.

- Te çi goh lê bûye?Kê dilê te hêlaye?Çi jite kême?Te divêt mala xwe bidestên xwe xirab bikî?!

- Eve birîyara mine,eve paşeroja mine.Kesê mav nîne razî bit yan ne!Dê bû mala min xirab bit?!

- Jiyana te jiyana mine,paşeroja te her ya mi e,min wek te mav li ser te heye,tû baş dizanî eve ne karê teye,çi jite kême ?Dê jiber çi çî?Te çi divêt?Baştirîn kar yê teye.hemû biserê te sund dixûn.

- Hê hê,tû êkê dizanî û ez êkê..!

- Tû çi dizanî?Çi tiştê nû liser karê te rû daye?

- Kiçê livêrê paşeroj nîne.min divêt xwandina bilind bixwînim "master...Diktura..."

- Ma livêrê nînin?

- Ne,heker hebin jî ne wek li ewropa ye.Ewên gehiştîne pileyeka bilind ya zanistê.

- Ê em..?Dê çi lime kî?Em dê çewa jîn?

- Hemû çend heyvekin,ez dê hewe jî îtime nik xwe,û em dê pêkve jîn.

- Babê te?Dayika te?Mirovên me?Ewê diçavên tera hizar hîvî didîtin?Ma dê vî welatî hemûyê digel xwe bî?!

- Mala te,hemû çend salekin û em dê zifirin.

- Başe, kî dibêjit dê te wergirin?Kî dibêjit tû jî wek geleka nakevîye kempa û rezîl bî?!

- Ne ne,min têra xwe berdest hene,ez pê biême wergirtin û libaştirîn zanko bixwînim.

Çi bizimara wê qûta,wî çantek pêve kir.Çu axivtin neman berevaniya xwe bikit.Jor bê deng bû,herdû bê kîyan man...!

Ew germa dijora wanve,bû serma,leşê wî yê lawaz gezand.

Seyê pîrejinekê hizirên wî bin ax kirin,cih gûhart seruber kire rastî.

Liwêve hindek biçûka yarî bibelgên dara dikirin.Liser wê textê hercar bêhna xwe vedidit.kiçeka sinêla ya romanekê dixwînit.

Dengê livîna mirova,berdewamyê didite jiyanê,roj bû rojê yê hizir û hestên xwe dicemînit.roj bû rojê yê ligîyanê xwe dibite xudan.

Dizanit ka çi hatîye serî.dizanit husa bû wî na çite serî.Divêt hişiyar bit,divêt bizifirte rigê xwe.

Kuxî,gelek kuxî..Tifa wî didevî da tama xwînê jê dihat.

nevîya biçavên xwe wê xwînê bibînit.çavên xwe niqandin û tif kire wê zembîlka gilêşî.

- ev kuxke neya diruste!Her ya dijar dibit!

Gûtinên dixitûrî diserda deng vedidan:

- piştî tû jivêrê xilas dibî,herevî dixitûrî.Bila bûte hindek taqîkirina bikin,jibû silametîya te..Tû gelek yê nesaxî,divêt tû baş pirsîyara xwe bikî,û libin çavdêrîya dixitûra dabî....!

- nesaxî jimin kême..!Heta ez jinesaxîya dermanka rizgar buym,tûşî êka dî bûm..!

Ew rêya dinav wî baxçê mezinda.da bersîngê xwe,hizra jîxîbê wê baxçê bire der,ageh jîdengê wan tulaza nema, ewên yarîya dinav wî gîyayê ter da dîkin,ageh jîkenîya wan kiça nema.ewên dikuşa yarên xwe da liwê êvare züyê gohnêlyê dîkin.hizra bire çîhana xwe.Tinê leşê wî yê may, hizir û gîyan bûne pelatînik û firîn nav baxça biçûka,dînîva hewşa wanda,dada ser gulekê.Berî hemûya herdû kurên wî bikenîyeka şîrîn qest kirine wê pelatînkê.

wî gût bû mine,yê dî gût bû mine.Lihindav serê wî bû şerê herduwa,seruçavên êk dane ber nînuke û tep û mstan. Dayika wan litana wan hat.wê jî kire hewar û gût:

- ev pelatînke bû mine.

Biçûk lê kirîn,wê xwe asê kir,bapîr û dapîr litana wan hatin. Ew jî sera wê pelatînkê lêk ketin.her êkê divîya bû xwe bibit.

Xûşîk û bira hatin,her kesê jimala wan hatî,her kesê ew pelatînik dîtî,bû xwe divîya û şer liser dîkir.

Hemû ketin nav êk,wekû şerê qereça.Kesê nezanî hevdişê wî kîye.Tinê daxwaza hemûya pelatînke!

Berî kes destê xwe pavêtê û bû xwe bibit.

Lipşt wî dengê rawestîyana payskilê tûlazeke hate gûha digel hindek xebera..

- beraz,ma tû yê kurey....?

Hate ser hişên xwe,leşê wî tijî serma bû,recfîkê girt,berf kempa xwe zifirî.

- heker ez beraz ne bam?Heker ez kure ne bam?Min mala xwe,welatê xwe ne dihêlan û ned hatime ber difina te?!

Lipişt wî dinîya gewir bû,ronahîya gilopa şer digel tariyê fikir kitkte xelkî qesta malên xwe dikirin.cade tijî jiyan û livîne.

Dipencerên wan malên liber lêva rê,sînahîya mirova didît. lidûr xwarinê,telefizywnê dikumin.kenîya wan jiyan jê diza.

Liberahîya wî,tulazekî destê jina xwe girtiye,dû biçûk û seyek wek pelatînkê lidûrên wan yarîya dikin.hemû pêkve beref mal diçin.her çendekê dayik ya dibêjete wan:

- lezê bikin,da biçine mal.

Biçûk jiyaîya têna bin.

- ne,em naêne mal,medivêt hêştê yarîya bikin..

Bab digel sey direwî,wek pişîka dinewî,xwe dikire ker û Dierî xwe dikire bilbil û xwe dikire kutir û lidûr biçûkên xwe difirî.

Berî wan direvî,lipişt wan dizifirî,xwe berdida axê,her dû biçûk diçûne ser piştê wî,sey xwe dihavête dinav kuma wan da.kenîya wan biser hemû dinîyayê diket.dayika wan xwe dihavête kuma wan,pêkve dibûne kevalekê keyivê..

Lipişt xwe hêlan diwê xoşîyê da.hind dît yê liber derê jora xwe liwê kempa lipêş çavên wî bûye zîndan rawestîya, heval yê pê dikenin..

- dîsan hizira tû kîve birî?

- ma tû bîrsî nabî?

- ma tû na wastyê?

Hate ser hişên xwe,serê xwe bilind kir

- Min hizir yê mayin..Hewe divêt ez wan jî jidest bidim?!

Memo zanî barê wî gelek girane,dibit hizir hindekê jê sivik bikin.

- hizir nîşana saxlemîya mejiye.lê bila ne bite nesaxî,hîvîye pitir barê te giran ne kit.gelek cara hizir kirina zêde dibite nexuşî...!

Bikenîyeka sivik û bişkurîneka pêtî.

- eha ew ya jimin kême!Ez yê kême nexuşî me!Bila hizir jî bû min bibine êş û limin zêde bin..!

Hevala pêk ve gûtin:

-Çi êş lite ne kak azad?Tû jime hemûya saxlem tirî,yan tû xwe nazidar dikî?

- Nazdarkirin...Hê hê

Bikenîyeka bilind vê carê jikûratîya dilê wî derket.destê xwe wek mîrzo da ber gohê xwe qêkirê

- Hey lû.. Hey lûü....Lawikê gondî..

Kenî tijî jora wan bû,lidûr azad kum bûn û beref wê mêza xwarin liser çûn.

Digêleşûka jiyanê da berze bûn...

(14)

- Te xêre tû nanivî?

- Pirsîyareka bê meineye.ez bişev nanivim,dê çewa vê nîvroyê xewa min êt?!

- Çi bûye?Bû xewa te naêt?

- Rast?tû nzanî çi bûye?

- Ne!ez nizamim çi bûye?!

- Hema diwî halî da be,ew hal bû te û ewên wek te hizar cara pîroz bit.

- Halê çi?Te ez tirsandim?!

- Em yê hatîn binivin,Mane?!

- Hû.. Hû.. Dîsa çû wî cihî "ker lê ketî."

- Ew cihê ker lê ketî,çucar ker jibîr nakit,lê heta em nekevne beramberî gîyanê xwe,em rastîya jiyana xwe jişasîya cûda nakin.

- Rastîya çi?Şasîya çi?Mame hindek jiyan maye?!

- Erê,hindî em disax bin,divêt em pirsîyara xwe û paşeroja xwe bikin.

- Paşe roj..?Ev peyve min ya jibîr kirî.

- Paşe roj ne peyve,paşeroj xebate,kare,pilanin,xwe wastandin,xwe libergirtine.

- Erê pirofîsur..Em çi bikin da tû razî bî?

- Ez ne pirofîsurim,û tû ne dê bû razî bûna min kar kî.Te mala hey,te jina hey,te biçûkyên heyin.welate kê hey.

Divêt bû wan xwe biwastînî,û xebatê bikî,jibû paşeroja wan.

- Biçi hêz?Biçi şîyan?Biçi hîvî û umêd?Biçi gîyan?

- Bigîyanê şoreşgêran, bigîyanê xwe gorî kirinê..!
 - Jinû min jidil bawer kir, tû yê jikartêkirina wan dermanka rizgar bûy, û tû Mamusta azadê caranî...!
 - Ne ne, hêşta gelek ya may, heta bibime azadê berê.
 - û tû? Te çi libere?
 - Ez bişev û roj yê hizra dikim, bişev û roj lêgerîyanê dikim, da biser rêyekê hebim, carekadî peywendiyê bimala xwe bikim.
 - Ê..? Te tiştek bidest xweve îna?
 - Erê.. Ez digel hindek mirovên me axivtim, wan peyam gehande birayê min û jina min.
 - Eve gelek başe, hîvî ye zû telefuna te bikin.
- Bê dengyê jor dagîr kir.. Hizira her dû dauran..
- dîyare min gelek dilê wan êşandîye, lewa bersiva min hêşta ne dayine..!
 - bê hîvî nebe! Te nihu digote min, divêt mirov yê şoreşgêr bit û niza çi û çi..? Tû baş dizanî telefon çend bizehmetn....!
 - birastî em ne hejî peyva şorşgêrin.
 - bû? Ma em jî ne mirovin?
 - belê, em mirovin, lê ma çend mirov licîhanê şoreşgêrin? şoreş ne tinê çekdarîye, ne tinê berhingarîya dûjmnaye..!
 - ez tê nagehim. Bû min wek têgehiştina min ron bike.
 - gelek jime şoreşa çekdarî kirin, xwe gurî welatê xwe kirin, derbederî, enfal, kêmiya baran, kuştina tevayî. Lê demê şoreş bûye xudan birîyar û dewlet, gelek jime dest jê berdan, ji qada xebatê revîn.
 - erê bira, nê gelek jime çu pê çê ne bû, neşîyan gihorîna bikin, neşîyan şaşîya bibîn û bê deng bin!
 - erê raste, şoreş hêşta ya berdewame, hêşta me gelek maye, em xebatê bû bikin, û şaşî birevîn û destberdanê çareser nabin, tinê biberamberyê û dijrawestîyanê diêne çareser kirin.
 - birakujîyê rolekê serekî hebû, gelek jigorepana xebatê dûr ketin.
 - dîsan dibêjim, dûr ketin ne çareye. Divêt em dan bişaşyên xwe bidin. Welat pêtivî me bû, û nihu pitir pêtivî me ye...
 - wesa dîyare, tû yê karê zifirînê dikî?!

- zifirîn..?Zifirîn peyveke neşêt hemû ramana xwe hilgirt. Bawerbike rojek dê biser meda êt,ka çewa me qaçaxçî girtin û em revîn.wesa em dê qaçaxçîya girin û zifirin....!

- ka ew roj?Xozî ew roj hatiba,bila roja dawîya jiyê min ba...!

Qotana dergehê jora wan,her dû jizifiroka hizira rizgar kirin.

- Azad,azad telefon.hindek yê pirsîyara te dikin...!

Eve pitir jiçar salaye kesê pirsîyara wî ne kirîye,wek sivorekê zîrek,xwe jîtextê xwe havête xwar,pêxwas û nîv rûs,qesta cihê telefonê kir.

- Helo, helo....?

- Azad,azad eve tûy?!

- Erê ez azadim,tû kî?!

Gelek gîro bû,şev biserda hat,bidûv serê xwe ket.Ew bajêr hemû têkveda,çend filsek diberûkên wî dabûn,dane bişîrînayî û bû hevala înan.Wek birayê zavay bidewat û stiran û kenî ve hate jor.Eve sê çar salin hosa ne kenîye.eve demekê dirêje wî keyif nekirîye.seruçavên wî kenî jibîr kirîye. hevalên wî man hêbetî?!

- xudê xêr kit?!Te çi goh lê bûye?Kenî û dewat,Şîrînayî?!

Eve dîyare tişteke gelek xweşe?!Neku te careka dî dest bidermanik û meyê kiribit....?!

- ne,ne,ew roj çûn û çu çar naêneve.Tiştek gelek jikartêkirina tirîyakê dijwar tire....!

- Ew çî ye babû?!

Dû sê cara bileyizik lidûr xwe zifirî û bî şeq şeqa tilên wî..

- Mala min telefon kirin..

Hemûya pêkve kirine hewar û kenî.Xwe havêtine nav sîngê wî û bigermî pîrozbahîya wî kirin..

- tû bixudê?Wela eve tişteke gelek baş bû,mizgînîyeka gelek xweş bû.

- ê?Bêje,hewe çi gût?Kî hatibûn?

- birayê min û jina min û herdû kurên min..

- xudê jiyê wan dirêj bikit,û liber sîngê te mezin bin.

Bê deng bû, rengê wî zer bû,hevalekî zanî hizirên wî jîtûxîbê jora wan derketin.

- Xêre..?Ma tişteke bûye?!

- Ha...?Ne,ne..Çi ne bûye.

- Pa te xêre?Bû wesa dîr çûy?

- Kurê min daxwaza payskilekî jimin fikir,û digût,tû bû naêye mal?Hevalên min hemûya payskil û bab yê heyin.Min ne payskile û ne babe...!

Kenî û hêbetyê devê hemüyan tijî kir,lê her zû jora wan bê dengîyê hişik kir..

(15)

Gundî hemû yê lêk kum bûyin.cihê azad yê valaye birex jina wî ve.hindek cara her dû kurên wî lichê wî dirûnin,lê jiber yarîya,carekadî vala dikan.

Cihê babê wî,birayê wî yê girtî.wek zarvekerekê şareza.rolê babê xwe digêrit,wek wî rûniştîye û tizbîyên wî her çendekê dibite şeqêna wan.

Muxtar,haha dê jîhêbetîyada peqit..!

- Kurê min,tû bixwe digel axiftî?!

Berê xwe da jina wî,her ew pirsîyar ji wê jî kir

- Ê tû?Tû digel azadî axiftî?!

Wek babê xwe divîya xwe ragirt,û bersiveka giran bidit,lê jina azadî neşîya xwe û diber rakir..

- erê muxtar,em digel axivtin,gelek silav lihewe hemüyan kirîne, dest û çavên hewe hemüyan maç dikit..

- pa likîve bû heta nihu?!

- me neşîya gelek pirsîyara jê bikin,wî digût,ez tûşî belayeka mezin bibûm..!

- Dê kengî zifirt?Ma na ête ve?!

- Belê..Dê zifirt,dê seruberê xwe dirust kit.başî dê

Zifirt..!

Birayê wî dû sê cara tizbyên xwe lêkdan û berê xwe da muxtarî

- Zifirîn neya bisanahîye,wî gelek kar hene,hizar tişt lihîvîya wîne.ma dê çema hemüya hêlit û bisanahî êt?!

Mîrzo jibê dengîya xwe derket:

- eve çar pênc sale likîve bû?Pirsîyara kesê ne dikir.Ew çi kare wesa em hemû jibîra wî birîn?!

Her kesê jigondîya divîya hizar pirsîyara bikit,hemûya divîya rastîya vê çîrokê bizanin,lê jina wî tinê divîya digel hizirên xwe bifirit beresmana,biçite dîwana wî.liber tenîştî wî. Gelek cara mejyê wê jîtûxîbê gondî derdiket û lirojên zankoyê dibû mêvan,lê wan her dû biçûkên wê çu xweşî bû hizirên wê ne dihêlan,her çendekê daxwazek dikirin.car dibû şer û qêryên wan.

Şev û nivîna sar,dilê jar kire mêvanê leşê xwe yê har...

-helo azad,ka tû?

- Helo,eze me,ma te ageh jimin nîne?

- Were, tû çi dikî?

- Kîve bêm?Nê ez yê linkte..

- Ka tû?

- Eve,eze lipşt te..

- Herê..?Pa bû em bitelefunê digel te daxivin?!

- Niza?Te telefun ya kirî!Dîyare tû gelek ya jimin xerîb bûy?!

- Ez haha dê dîn û harbim!

Telefun havêt,destê wî girt û kêşa dinav nivîna xwe da..

- Bîra te diêt,lişeva zavatîya te

- Ma kesek heye wê şevê jibîr bikit?!

- Nê zavatîya te,jiya hemûya cûda bû!

- Erê, jiber bûka min jiya hemûya ciwantir bû!

Kenîya wê jinav nivîna wê derket.kenî bilind bû,her dû biçûk jixew hişîyar kirin.

- Libîra te ye?Te digût ez dê ev şeve te xom?

- Nê min tû xwarî..

Kenî her bilind bû..

- Te ez xwarim?Pa eve çî ye niha dinav destên te da...?!

- Ew parçeka dilê mine..

Wek marên evîndar xwe têk hûsîn,dengê gohnêlîya wê tijî jor bû.kenî bilind bû.axiftin zêde bû.xew jiher dû biçûka revî.

- Dadê?texêre? Tû digel kê dikenî û daxivî?!

- Ha..?Ez digel babê hewe daxivim..Zû binivin..!

- Ka babê me?!

- Eve ye liber sîngê min...!

Balîvik bisîngê xweve şidand û her dida ber maça. dikenîgirîya xwe da dixew çû.

Lirexê dî yê cîhanê,azad dinav nivîna xwe da yê bûye zava.

- Ev şeve ez dê te xûm..!

- Ma te ez bû şevê bitinê înayme?!

Kenîya wî her sê hevalên wî jixew hişîyar kirin

Lidûr cihê wî kum bûn,zanîn yê didinîyayeka dî da dijît..

- Tû hemû jiyana minî,tû dawîya hîvyên minî..

- Ne,hîvî hêşta gelek yên mayin.

- Min çu hîvî nemayne,piştî ev şeve biser min da bûrî..

- Pa ka master?Ka dikutura?Ka biçûk? Dû kur dû kiç...?

- Ew hemû hîvyên biçûkin,hîvîya mezin ev şeve bû û biçih hat!

Kenî bilind bû,suhbet şarîya,birazava yê bileze.

Balîfk liber sîngê wî şidîyaye.her çendekê didite ber maça û her bisîngê xwe ve dişidînit.

Xew jihevala verevî,heval hemû bûne birazava,man lihîvîya wî.azad dikenîgirîya xwe da dixew çû..

Sipêdê zû,hersê hevala wek birazavay liber textê wî rawestîyan.

"- Me jinü zavakir..Me jinü zavakir

Kaku azado..Me jinü zavakir..."

Rabûne dewat û leyizukê liber textê wî.

- Xêre..?Hewe çi goh lê bûye?Dê hema bêjin sipêde baş..

Tilîlî û stiran û dewata wan tijî jor bû.

- hizar cara sipêde baş,sersubehîya te pîroz bit,ha,ha,ha...

- Dê min jî têbigehînin,da ez jî dewatê bikim?!

- Zava dewatî nakin,hilû serşo amadeye,zavayê delal..

- Zava..?Serşo..?Hûn dihêcin?Didînin?

- Şivêdî tû zava bûy,me filim hemû dît û goh lihemû tişta bû..
 - Birastî..?Hewe rastî divêt..?
 - Ne hewceye,me hemû biçavên xwe dît û bigohên xwe goh lê bû.
 - Her wekû şeva zavatiya min dûbare bûy.Bawer bikin,min qet hest nekir ku xewine,heta berê sipêdê, hemû tişt berze buyn,bûne xewin.
 - Dê hilu,serê xwe bişo,were têşta zavatyê bixor.
- willa babû hûn diheqin,birastî ez bibûm zava.
- Bikenîve jiser şoyê derkit..
- erê zava tene gote me?Birayê te,jina te,çi digotin?Çi heye liwelatî?Çi bûme dibêjin?
 - dixewinê da..?Yan ditelefunê da..?
- Kenî tijî jora wan bû..
- Paryê nanî jidesta ket,serê xwe bilind kir,bêhneka kür hilkêşa,hizra gelek dîr bir..
- Memo zanî vê pirsîyarê jihestiyê wî girt.
- bibûre kak azad,hîvî ye min çu bîrên ne xweş ne î nabne bîra te.Heker te nevê bêt,tû azadî..
 - ne,çu tiştên veşartî nînin,lê welat yê bûye biheşt.Em livan kulana wek pepûka dijîn,liber derê karîtas û dêr û rêxirawên mirovayetyê.eve ne jiyane em dijîn..
 - Welat bû ewên pare û kursîk heyin biheşte,ne bû hejara..!
 - Ma xelkê Kurdistanê hemûya pare û kursîk hene?Nihu kar û tenahî peyda bûye.her kesê zîrek bi, dê şet xwe xudan kit!
 - Ê dê hêlin mirov bitenahî bijît....?
 - Bû nahêlin...?! Kê ageh jite heye?!
 - Ma em jiber çi hatîne vêrê?
 - Ji bê omêdî..
 - Ne,ez yê bû xweşîya xwe hatîm
 - Lê hindek jibirsa..Hindek jitirsa hatîne..
 - Ê tû? Tû jiber çi hatî kak aso?
 - Çîroka min dirêje...Ez yê revîm jiber şerê birakujyê.min neşîya xwe xudan kim,û neviya birayê xwe bikujim.Revîn tinê çare bû..

Kenî ya saman ew dîmenê xemgîn berzekir..

- Hûn dizanin..?Ez jî yê jiber şerê birakujyê revîm..?Û birayê min,ewê da min kujit û ez da wî kujim,di êk kartûnê da bûn? Ewa dibinê wê kemîya mezin,ewa diderîya îce da û ez û dujmnê xwe pêkve revîn û digel êk gehîştin yunan û em pêkve gehîştin Ewropa û em ketin diêk kemip û nihu em pêkve ne û diêk jorda û gelek şeva liser textekî nivîsitîne. nanek pêkve xwarîye....?!

Berê xwe da nav çavên hevalê xwe,ewê eve pitir jiçar sale pêkve wek bira dijîn,destê xwe liser stoyê wî werand û maçek lenîya wî da..

Neşîya xwe,tijî gewirîya wî girî bû.

Azad girîya wî bikenîyeka bilind berze kir:

- Eve filmê hindîye..Dû bira dibine neyar,her dû bidinîyayê dikevin,û litengavîya digehine êk û har êk dikan.Hah,aha... Kenî jidilê hemûya bilind bû..

Hêştê deng vedana kenîya wan tijî tîkên jora wane.

-û tû kak memo...?Me çîroka aso û saman zanî?Çîroka te çîye?Tû jiber çi hatî?

- Çîroka birayên dujmin.birastî linik min neya seyre.Jiber her dû kesên jiwelatî revîn,dirêya revêda dibine bira.Jiber ku wan çu dujmnatî digel êk nîne û ne bûye,lê liwelatî xwîna êk firdkirin,jiber berjewendîya kesayetî.Her dû dujmnên êk bûn,lê cihê pirsîyarêye.bû her dû pêkve dujmnên min bûn?!

Hemûya berê dane êk,û paşî berê xwe dane memo..!

- Tinê em dujmnên sedam bûn..!Matû sedamî..?

Kenîyeka sar bilind bû.

- ne,hewe jimêje sedam jibîr kirîye.Hewe gelek tişt jibîr kirîne, tinê kursîk û pare libîra hewe mayne...!

- erê te ne gûte me,tû çi rêkxistin bûy?

- Ez rêkxistina hejar û pala bûm.

- Ha.. Kumunîst.

- Kumunîst bim.Îslamîst bim.Ma hûn na bêjin,em dîmukirasîne.û azadîya hizir û bîraye?

- Erê azadîya hizraye,kesê rê lihewe ne girtî ye..

- Pa şerê hewe liser çi bû...?

- Ew roj çûn,û hîvîye çu çar dûbare nebin.!

- Erê,hîvî ye ew roj bibine xewin û berze bin,lê hîvîya mezin ewe, egerên wî şerî jî bibine xewin.

Memo neşîya xwe,kenî biser axiftina wî ket.

- Raste şerê germ nema..Lê şerê sar hêşta yê şarîyaye..!

Hûn dizanin?Ez jî digel wî karwanî bûm,û diwê wê gemyê da bûm,ewa hûn têda.Ez jî digel hewe heta yunanê hatim, gelî birayên dujmin...!

Suhbeta wî bikenîyeka ter bidawî înan.

Azad gût,piştî vê carê jidil kenî..

- eve ne filmê hindîye, eve filmê kurdîye...

- Bû her tiştekê ne yê rast û ne beraqil bit,em dibêjnê filmê hindî?Hind milîyareka mirovaye,bihezareha milletin, bihezareha dîyanetin,bihezareha partiyên siyasîne,bisedan hizara aydulujî ne.

Lê êk welat,êk xak,êk ala,êk hukmet û êk hîvî û armancin!

Nihu bizanist û zanîne xwe gehandîne ber perên esmana, û dinîya hemû bû hizar hizra dikit...!

Em...?Me çi heye..?Em milletekin,sernivêsa me hindî gondekê hindîye.Ew êk millet û êk ziman û êk dîn û êk armanc û êk paşeroj..Lê çend berjewendî,çend ala,û dû desthelat,û dû hukmet û dû perleman.jiblî wan parçên heta niha neşên bizimanê xwe baxivin.Nabit ew xwe bînine rêza hindîya,em tinê wek xwene.dibit kew jî wek me bit,jiber liçîyayên me dijît...!

- Malate..Te çi lime kir?Em jî milletekê xodan mêjo ne.mejî têra xwe zana û aqildar hene..

- Zanî û aqil çewa limirovî dîyar dibin?!Ez dê bersiva xwe jî dim..

Ew milletê êkgirtina xwe neparêzit.ew milletê zana û xwîndevanên xwe ne parêzit.ew milletê mavê xelkê xwe ne parêzit.ew milletê mavê şehîdên xwe neparêzit.ew millet ne hejî jiyane ye..

- kî dibêjit milletê me van hemûyan na parêzit....?!

- Bira kujî we dibêjit..

- Bira kujî nema..

- Heta kengî..?!

- Heta heta.. Ê bû zanîna te,milletê me gelek jivan tiştên te gûtî ne jiwelatên dewrubera kêmtire,lê hûn ev biraderên hizir çep.dinîyayê wek xewna dibînin..!

- Parastina mavê welatîya ne xewne,êkgirtin ne xewne, zanist ne xewne,her êk lichê xwe û lidûv şîyanên xwe ne xewne...

- Em yê dinav gurga da,û şoreş hêşta berdewame.

- Eve hêceta hemû bîrcewazîya û nasîyunalîsta ye.

- Nihu te çi divêt?Serê me lê bû êş.

- Min divêt,em wek êk bijîn,azadî,dadiwerî,wek hevî.

- Bes...?Eve ne daxwazyên te?!

- Û kes çu çara ne bêjit filmê hindî,eve filmê kurdî ye...!

Kenî bilind bû,lê her wekû dilê wan,mejyê wan.Kenyê qebûl nakin,herzû şînwarên wê kenyê bûn Hizir,bûne enîyên girê..

- eve demekê dirêj bû,em jivan suhbata dîr bibûn,hîvîye eve dubare nebit,bila dilê me bes tijî xwîn bit.

- erê raste...Hûn naêne derê...?

- Çi heye liderê...?!

- Eviro senterê bajêrî dê tijî mirov bit,eviro roja derkirina sihirebend û şeytana ye.Her sal livê rojê vîstevala serketinê liser mirovên xirab digêrin..!

- Erê,bila ew sihirebenda û mirovên xirab bikine der.Û em zana û xwêndevana bikine der..!

- Mame çi gût?Bese,behsê filmê kurdî nekin.

Ew bajêr tijî mirove,her hindeka birengêkî xwe xemilandî ye. Hinda xwe kirîne sihirebend,hinda xwe kirîne şeytan,û hind dizin û mirov kujin..

Liberamberî wan hindeka xwe kirîne fêrs û pelewên bajêrî..

Birengêkê şanogerî vîstevala xwe birêve dibin.Xelk temaşa şerê fêrsên bajêrî digel wan xirabe mirovan dîkin.heta jîtxîbê bajêrî dibine der.

Dibite keyiv û dest qutana xelkê bajêrî.

Hindek şîrînahî û yarîya biser biçûk û mezina da belav dîkin liser lêvên cada tijî mirov û taybet biçûk,eviro roj roja wane, her êk ji wan tijî turkê xwe şîrînahî û yarî kirîne.Bajêrî direnga ra berze bûye,keyiv û xweşî ya dibart.kesê ageh jîkesê nîne, her êk tinê ageh jixwe heye,jixweşîya xwe heye..

Heker mirov pirsîyara xelkê vî welatî hemûyan bikit,û bêjitê navê serokê hewe çi ye?

Pitir jinîva wan dê xwe turekin û dê bêjin,ew ne xema me ye!

Lê heker tû navê roman nivêsekê emirîka latînî bêjî.ew dê navê sê çar romanên wî bêjit....!

Libin Balîfkê her pîrejineka welatê me,belavokeka partîyekê ye.libersûtka her pîremêrekî radîoyeke.her mala dû kur têda bin,navê şehîdekî yê liser êkî.Her pirsîyareka ramîyarî bête kirin,dê hizar bersiv bû êne dan,dê hizar rê û çare bû êne dîtin,dê hizar bisipûr bû peyda bin.

Lê dema pirsîyara xwêndekarekê zanko yê bikin û bêjinê Ehmedê xanî kî ye....?

Dê bêjit..Peykere...!!

(16)

Deng bilind dibit,dükêl nêzîk dibit,qêriyên biçûk û jina bilind dibin,bêhna dükêlê her dijwar dibit.dengê tup û firoka her nêzîk dibit.

Dinav nivîna xweda yê maye asê.nivîn yên buyne çeper.

Dujmin nedîyare.cihê revê ne dîyare,çekê didestîda vala ye,heval hemû dixeweka giranda ne.

Her deng bilind dibit,her dükêl tijî difina wî dibit.Gohên wî jiqêryên jin û biçûka bûne kanîya xwînê.Dengê tupa xanî hejand.firoke tijî serbana bûn.

Mirin wek polîsên diktatura likulana fîtîya ligîyanê biçûka didin.

Dinav nivîna xweda yê girtîye,qeyddare,çu jê naêt,çekê wî tinê dû çavên zilin.fîşekên gewirîya wî nemayne.deng jê naêt.pêstirkê yê girtî..

Deng jiber pîya hat.agir yê bidehmena daya wîve.rîhên babê wî kuzirîn.

Ew firokên tijî esmana,wek volkanê dinîya hemû kire Agir û xwîn,baraneka şîn jê dibarî.esman dîyar nakit jifiroka.her kesê çipkeka wê barana şîn vê ket.leşê wî wek befira liser pela dihelyêt.

Lidawîya wê vîstevala mirinê,ew hemû firoke liesmana bûne êk firoke.esman hemû bû zikê wê,ew zik wek seradê kun bû.barana şîn wek tavyên bihara jê dibarî.

Her sê birayên wî,wek sê şemalika pêkve helîyan,digel her sê xûşka têkel bûn û bûne peyker..

Babê wî çav lê zil bûn,bêhn lê teng bû,wek kura likelexê dayika wî digerîya.da liber tenişta wê binivit..

Deng her bilind bû,divîya bikite hewar,divîya bikite gazî, divîya ditana wan biçit,divîya birevit..

Nivînên wî bibûn daralînîk,dest û pê nê wî girêda bûn.çu jê ne dihat.

Lihndav serê wî,sîlaveka wê barana şîn jibin zikê wê firokê jorda hate xwar.goştê leşê wî digel yê xûşîk û bira û dayik û baba têkel kir.Berî herdû çavên wî jiserê wî birevin,bihemû hêza xwe kire hewar..

- Heware.. Heware..

Wek har û dîna serê xwe lîdîwara dida.

Her sê hevalên wî xwe jîtextên xwe havêtine der û jor ron kirin.

- Aso.. Aso, rabe,hişîyarbe,texêre?!

Destên wî girtin da xwe ne êşînit,lê hindî ewa biçavên xwe dîtî ya kirêt bû.qêryên wî biser wê kemipê ketin.heta tijî devê wî kev bûy.her sê ya neşîyan dinav cihê wî da bihêlin.

Hevala dilê wî û enîya wî perxandin,hindek ava tezî linav çava kirin,wek mirîyekî kete ser cihê xwe..

Jorbê deng bû,her wekû ew mirovên diwê jorê da,jigorî kêşayne der.rengê hemüyan zer û pêtî bû.

- Bê lume!Ya wî biçavên xwe dîtî.kafir ne bînin...!

- Erê..Pitir jipênc hizar mirov hatin sotin,pitir jisîh hizara heta nihu dimirin.

- Babê wî,dayika wî,şeq xûşik û bira.lipêş çava,çav lê zîq bûn,ma eve kême..?!

- Heker wî nekirba hewar,heker wî hûn hişîyar ne kirban...

Ez da hewe hişîyar kim biqêrîyeka ji ya wî dijwar tir...

Her wekû aveka tezî linav çavên hemüya kirîn.

- Te xêre kak saman...?!Rengê te jî yê pêtî bûy..?!

Yê dilerzit,xuhê leşê wî yê ter kirî.çav diserîda dizîqin,müyên leşê wî wek bîstê jîjî yên tîj bûyin.

- şeq şeqa seqatên girtîxana ebuxirêb serê min hêr kir.kit kite hevalên min lipêş çavên min ser jê kirin,nînuken wan bikêlbetana hilkêşan.Her razî ne bûn,lipêş çavên me hemüyan,kiç kirêt kirin,dayik rûs kirin,bab û bira kahireb kirin...

Min neşîya xwe ragirim,min neşîya xwe liber van rengên eşkencê bigirim.

Çavên min neşîyan wan hemü dîmena bibînin.Gohên min neşîyan hewar û qêryên wan jin û kiça qebîl bikin.dilê min haha da peqit,dengê min da biser kevit.

- eve çi bû...?Ev şeve,ne şeva xêraye,ev xewnên kirêt lihewe hemüyan bûne mêvan!

- Ev xewne,netinê ev şeve bûyine mêvanên min!Belku her çend şeveka carekê mêvanên minin.lê ez zû hişîyar dibim û ez kême cara dikime hewar wek birayê xwe aso.

birastî min nevîya kes vê çendê bizanît!

- Bira,eve ne tişteke şerme!Ewa hatîye serê milletê me neya kême?!

- Pêkulê bikin jibîr bikin,eve demekê dirêje biserda bûrî,ew rijêm nema,dinîya nihu tenahîye.jibîr bikin,da hûn baştir bijîn.

- Xoştirîn lezeta xodê,jibîrkirine,ma em heznakin jibîr bikin?! Lê ne bime ye.

- Madê çewa aso jibîr kit?!Jibnemala wan tinê ew yê maye sax.ew jî nîve mirove.Hemû lipêş çava bixerdel û sîyanîdê hatin sotin.

Maya hatîye serê helepçe kême..?!Em dê çewa enfal û helepçe û kujtina tevayî û sotina gonda jibîr kin?!

Jor bê deng bû,aso dixewa xweda wek mirîyekî bê gîyane, saman kete ser cihê xwe hêbetî û bê hêz,azad dinav hizrada haha dê xendqît.

Tinê memo dinîva jorê da dihat û dicû.

- erê,herê,eve halê hewe hemüyane?Min hiriz fikir ez tinê wek dîna hevalê van xewnên kirêtim?!

Her duwa serê xwe bilind kirin,wek mendehoşa birê xwe dane memo..!

- ma eve diête serê tejî..?!

Bikenîyeka sivik

- erê..Bawerkin,ez gelek şeva jîtirs wan xewnên kirê nanivim,min nevê çavên min bikevne ser êk jîtirs xewneka dirindeda..!

- hema tû hişbe..!Tû jî ya xwe nebêje,bila dilê me bes tijî xwîn û kul bit.

- Jibîr bike,xwe fêrî jibîr kirinê bikin.

- Erê kak azad,ewa hatîye serê te,tû dişêy jibîr bikî?!

- me dû helbjar yên heyin..!Jibîr kirina ya bûrî..Yan jibîr kirina ya bêt anku jiyânê..

- Te çi helbijartîye?!

- Ez yê bihemû şîyanên xwe kar dikim,da ya bûrî jibîr bikim.. Lipşt xwe bihilim..Careka dî jîdestpêkê bijîm..!

- Erê tû dê şêy..?!

- Ez bawerim dê şêm.Min gelek asteng derbazkirîne,ez jî nîva rê bûrîm berev pêşve..

- Ev çende lite dîyare.hîvîya serketinê bûte dixwazim..!

- Lê divê mirovî bawerî bipaşerojê hebit,bêhneka fireh û dan bişaşyên xwe bidit,da careka dî tûş nebit.

- Memo..? Memo yê xoştivî çi dibêjit?Me wesa hizir fikir,tû mirovekê kumunistî,û kumunista bawerî bixudê û kitêb û pêxembera nîne..?Û ji agirê qîyametê na tirsin..?Pa ew çi xewnî tû jê ditirsî..?

Bikenîyeka bilind û serê xwe hejand..

- Hewe carekê dîtîye, yan goh lê bûye? Xudê yan pêxember yan milîyaketek ji esmana hatîye xwar û gunehbarek siza day?!

Gelî bira.. Her mirovin deshelatdaryê liser erdê dîkin, û ez bawernakim, kes jixudê bitirst..! Her kesê bitirst, ji hevalê xwe, yan jizordarekî ditirst! Jiber her kesê dijiyana xwe da çu

şaşîya ne kit, ma dê bû jixudê tirst..?! Xudê dibêjit hûn şûna minin liser erdê...

- Erê, lê kes nîne bê şaşî..

- Berî her tiştekî, divêt em bizanin çî tişt dişaşin..? Û kê heq heye bişaşî bidite nîyasîn? Û bi çî mav ew kar wek şaşî diêne hijmartin....?

- Bira.. Şaşî ji erd û esmana dîyare..

- Nexêr.. Gelek tiştê ez rewa dibînim, lê tû bişaşî di hijmêrî..!

Azad yê dinav hizirên xwe da berze bûy, jîhindav serê hevalê xwe aso na çit. Digel bêhna wî, bêhna xwe dihilkeşt. her çendekê destê xwe didante ser enîya wî, car jî xoha enîya wî wek dayikeka dilsoz zuha dîkit. Didilê xweda hizar awaza dibêjit.

- eve paşe roja me hemûyane, em dê husa bê xudan mirin. kes nabit liser kelexê me bigirît.

Dengê wî biser lêva ket, ew suhbeta dinavbera memo û saman da birî..

- Divêt her bizifirim, divêt ez livêrê nemirim..!

Herdû man hêbetî, berê xwe dan nav çavên wî, zanîn neliser hemdê xwe ye, zanîn tinê kelexê wî yê linik wan.

- Kak azad..? Kak azad te xêre....?

- Divêt em hemû bizifirin welatê xwe. Em çî dîkin livan kulana? Em şerm ji xwe nakin. ma em şerm jîmalên xwe jî nakin?!

Serê her duwa şûr bû, şerm ji nav çavên wan dibarî, nedivîyan wesa xwe bê hêz bibînin.

Dengê memo ji lêva derket, lê birengêkê şermîn.

- Ma kê nevêr liwelatê xwe bijît?!

Azad hêştayê digerma torebûna xwe da dihelyêt.

- Em direwa lixwe dîkin, her çewa bit welatê me baştire. Nepasport û ne kar û ne çarekê lime dîkin, em lihîvîya çî ne? Ha..? Kî dizanî lihîvîya çî ye?!

- Tû rast dibêjî, lê ma dê çewa zifirin? Me bihayê nanekê pare nîne! Dê çî bêjine malên xwe....?

- Ma tû niha çî dibêjîye wan? Çî direwa bû wan dikî? Û demê tû hatî, te çî gote wan?

Saman bidengekê bê umêdî ve:

- Ez dizanim dê çî bêjime mala xwe! Lê dê çî bêjime deyndarên xwe..?!

- Ez ne wek te me,min çu deyn nînin.Tinê deynê liser milên min,û leşê min dixot,deynê mala mine,jina min,biçûkên min. goneha wan dayik û babên mirîn û dîtina min bû wan bûye kul û ma didilîda.

Axînekek jimemo bilind bû:

- deynê hejarên welatî hemüyan liser milên mine,min çu pê çênabit bû wan bikim,ne livêrê û ne liwêrê.û ew gotin û peyvên me digûtin,hemü bûne xewin.

Azad hate ser hişên xwe:

- mirovê roşenbîr divêt çu çara bê hîvî nebit!

- Ewa hatîye serê min,ez jîhizir û bawerîya şüştim!

- hûn bixodê kin,xwe jîramîyaryê dîr bêxin.Behsê wan tiştê nekin,ewên em jîber revîn!

- Ez û bara pitir jî ewên hatîne derê,jî ber kesê ne revîne!

Û çu layena ne rahêlaye me.Tinê xwe perstina me bû,em tûş kirin,gerîyan lijiyaneka xweştir,bêy westîyan.

medivîya para kum kin,bidilê xwe bikevin,jin û jiyanê biçerînin,û pûçatîya jî rolek hebû dihatina gelek da...!

Saman axivtina wî birî:

- Bawer bike kak azad,ez jîber silametîya xwe hatîme,ez yê revîm..

- Nihu ew eger neman,dê bizifire..!

- Nê hizar egerên dî ketin ser,deyndarî gelek jîbirakujyê nexwestire.ew jî renekê birakujyê ye....!

Aso xwe qulpande ser tenîstekê û çavên xwe vekirin

- hewe xêre....?Hûn bû nanivin....?

Her sê ya berê xwe dan aso û bişkurîne lêvên wan nexşandin:

- Em dê nivîn..Mame çî maye jîbilî nivîstinê..?!

- Şev baş..

- Şev baş..

Jor tarî bû,bê deng bû,lê dil her man hişîyar,mejî her man dizifiroka jiyanê da ne nivisitî...!

"- Sê roj bu te mûlet,tû parên me peyda nekî.dê gîyanê te bihayê wan para bit..Piştî sê rojên dî,dê te kime pare..!

Sê roj,dê bi sê roja jîkîve wan hemü para peyda kim....?

Bisê roja ez neşêm nanî bû xwe peyda kim..Dê çewa wan hemü para peyda kim....?

- Ez niyu yê dūrim jiçavên wan,ew cihê min yê nû nizanin,ez yê berzeme.

Lê heta kengî?Paşerojê dê kîve çim?Dê çewa carekadî xwe veşêrim?Evê carê jî min navê xwe gohart,kempa xwe gohart,ma dê çewa bû min husa çite serî?

Jiwelatî revîm jiber birakujiyê.nihu jiber deyndara dê kîve revim?!

Eve çi hate serê min?Birakuji nema,deyn dê heta kengî mînin....?!

Ez dê heta kengî yê veşartî bim?

Xewê dilê saman xaf kir,lê her çendekê dengê xodanê para diserîda deng vedida..

Sê rojên dî..Pare..?Yan gîyanê te...?"

Dengê qutana dergêhî,hemû jinav pêlên xewna qurtal kirin, qutana dilê wan zêde bû,hizra birine rojên enfal û polîsên dujmnî lidemê niv şev û berê sipêda,dergeh dişkandin û dihildane jor,bê tirs û destûr..

Her çar rabûne ser xwe,wek har û dîna qesta dergêhê girtî kirin..

Sê çar zirtulazeka hildane jor û qesta cihê saman kirin

- tû biçî ye ber esmana,tû bizifirîye dizikê dayika xwe da, jiber me qurtal nabî...!

Hevalên wî man hêbetî

- Hewe xêre..?!Hûn kîne?Hewe çi divêt jisaman..?

- Me gîyanê wî divêt..!Heker evro parên me hemüyan nedit!

- Parên hewe..?!Parên çi?

- Bila ew bêjit,parên çi..!

- saman,eve kîne..?Û çi jite divên?

- Wek hewe goh lê bûy,ez deyndarê wanîm,eve gelek cara min xwe veşart,lê ez rizgar nabim.

- Hilû..Karê xwe bike,dê digel me êy..

- Dê kîve bin..?

- Ew ne karê te ye,û kes jîhewe çu livîna û dengî nekit,heker hûn hemû dê êne êşandin..Û her demê parên me gehîştin, em dê bû hewe carekadî zifirînin..

- Hûn wî jivê jorê dernaêxin,heta hûn me her sêya ne kujin..

- Ew gelek bisanahî ye..

Binav êk ketin wek gurgên har,ew hevalên diyorên birex ve jî litana wan hatin û barê wan sivik kirin.Bişeq û mista ji jora xwe kirine der.heta ser cadê lidûv çûn.

Em dê her zifirin.. Ma tû dê kîve ji ber me qurtal bî..?!

Lêk kum bûn dijora xweve,birînên xwe jixwînê paqij kirin,kes nema xwîn jê ne hatî...!

- Gelî bira..Ez daxwaza lê bûrînê dikim,û ez gelek supasîya hewe dikim.birastî hewe ez jimirînê rizgar kirim...!

- Pêtivî supasyê nîne..

- Te çi libere?Dê çi kî piştî cihê te zanîn?

- Divêt carekadî likuneka dî bigerm,ev cihe jî dîyar bû,divêt dîsan xwe berze kim,navê xwe bigihorim..

- Bextê teda,weneke,em wek birane,em dê xwe gurî te kin, kes neşêt destê xwe bikite te hindî tû livêrê bî..

- Erê raste,dibit licihê tû bicyê kes nebit berevanyê jite bikit..

- Heta kengî hûn dê berevanyê jimin kin...?!Heta kengî ez dê xudan zêrevan bim,û dê ji jiyana xwe tirsim..?!

Roja wan biwan suhbata ve bûrî.bişev lêk kum bûn û gelek sehbet axiftin hatin kirin.Lê kesê neşîya çu çara bikit.Pare gelekî,xudan dibêhn tengin..

Hevalên wî biwan xem û kula ve nivîstin...

Liber dergehê jorê,liser milê xwe zifirî,hevalên wî dixeweka kür danin,hêşta bêhna xwînê jiseruçavên wan zuha nebûye.Divîya xwe pavête ser kelexê wan,divîya kitkte biçite serê wan,divîya xatira xwe jiwan bixwazit.Lê ditirsîya rê lê bigirin,ditirsîya pirsîyara qunaxa bêt bikin..

Biçavên pir rondik.çantê xwe havête milê xwe û didilda xatira xwe jihersêya xwast û derket.wek rojên eskerîya giran lidemê qesta berahîya şerî dikirin,zifirîn neya misuger bû....!

Xew dayikeka dilsoze,gelek cara liber sîngê wê û dinav kirasê wê da,xemên giran diêne jibîr kirin,diçine govend û suhbata wê..

Xewê jî gelek cara baca xwe divêt,û baca xewa wan gelek dijware,jiber giranîya barê wan,û giranîya xemên wan,xewinên dirinde dibine mêvanên wan,wê xewê jî lê dikine jehr..

Her çendekê cilfek biêkî dikevit û hişîyar dibit,lê hindî xew liber dilê wan ya bitame.nevên çu çar jê hişîyar bin...

- Azad.. Aso..Hilûn, saman nedîyare...?!

Licîhê saman gerîyan,zanîn vê carê jî pîstê xwe guhart,vê carê jî bû mişextê warekê ne dîyar.

- Hûn çi dibêjin?Dê kîve çit?

- Hindî wî pê çê bit,dê xwe veşêrt..

- Nê çu cih neman,çu welat kesê wernagirin.

- Bû demekê kurt,dê şê xwe xudan kit..!

Rêyaqaçax,xerîbî,dürketin,westîyan,şer,kujtin,enfal talan, sotina gonda,welat,dayik ü bab.....

Hemü wek fîmekê tumarkirî lipêş çavên wan xweya dikir...

Her sê wek girtyên qeyd bipê,hişik ü bê gîyan di hizra da man xendqî..

Dengê dergehî wek birîyara liêbûrînê,her sê jiwê ezabê rizgar kirin:

- Telefun..Kak azad telefune,bû te ji Kurdistanê..

Hersê ya pêkve kirine hewar..

- Xêre, însala xêre...!

Azad rê nedît,nezanî çewa jijora xwe derket,nezanî çewa gehişte cihê telefonê..

Telefun ya liber dergehê serekî yê kempê,êk telefon gelek mirovin.hemü yên lihîvîya wê telefonê,carekê dengê mala wan bigehite gohên wan,ew telefon bû hemüyan wek perstgeheka pîroze.

- Helo,helo,ez azadim..Tû kî..?!

- Ez Mamê teme.. Tû çewanî, başî..?!

"- tû dizanî çu kes ü çu tişt linik min jivê kiçe şîrîn tir ü xweştivî tir nînin?!Ev kiçe min ya bû xwe xudan kirî.ez pitir ji her tiştekî hez jê dikim.Pitir jigîyanê xwe.vêca bizane,eve min gîyanê xwe kire didest teda!Divêt tû baş biparêzî.

Ev kiçe min da te,ü êmane tû û ew,baş bizane ez jite razî nabim,heker ew jiterazî nebit"

- helo, helo, azad

Belê,Mam min guh lite heye..

- Tû çi dikî..?Bû na zifirî?!

- Ez neşêm bizifirim?

- Jiber çi?Tû lihîvîya çî?Ne te kare,ne pasport,û ne paşeroje, te xwe liçi girtî ye?!
- Ji ber wan egera ez neşêm bizifirim..
- Were bizifire,welat xweşe,tenaye dê baştir xwe xodan kî, biçûkên te pêtivî tene....!
- Ez neşêm biçûkên xwe xodan kim,ez yê nesaxim.
- Nesaxî...?!
- Erê,ez pêtivî derman û dixitura me,da bijîm.
- Dixitor û derman livara jî yên heyin.
- Derdê min liwelatî derman nabit,ez yê tûşî nexošîyeka dirinde bûyim,divêt her çend rojeka kuntirola xwe bikim,û dermana bigihurim,ev tişte liwelatî nîne..!
- Ma heta kengî em dê lihîvîya te bin?!Ma heta kengî em dê direwa libiçûkên te kin?!
- Rastyê bû wan bêjin.bêjinê babê hewe yê mirî,hewe çu bab nînin,bila bê hîvî bin....!
- Ê jina te..?Ew dê heta kengî divî ezabê da bit..?!
- Ew jî bisanahiye,bila bêt da wê jî bê hîvî kim!
- Ew çi gûtine?Ma tû şerm jixwe nakî....?
- Ew rastîye,min çu tiştê dî pê çê nabit.
- Van suhbata neke,were bizifire,bila tû dinav mirovên xwe da bimirî,bûte gelek baştire.
- Ew hîvîya mine,lê gelek zehmete.
- Ji jiyana xwe netirse,ez dê te û biçûkên te xodan kim.Eve çend sale ez yê wan xodan dikim,tû jî were ez dê te jî xodan kim,hûn hemû biçûkên minin....!
- Piştî çend sala xerîbî,jinû bizifirim û tû min xodan kî?Birastî eve bixwe mirineka dîye...!
- Bû mirine..?!Ma kes xelet nabit?Ma kes xusaret nabit?Ma bela na êne serê kesê?Ma jixwene ez bîyanî me?Ez babê jina teme,her wekû babê te...!
- Erê weye,lê dê çi bêjime xelkî?Dê çewa serê xwe linav Hevala bilind kim?
- Evan tişta jibîr bike,kesê ageh ji te nîne,û kes neşêt mayê xwe dijiyana te bikit.
- Bawer ke min bihayê nanekê nîne,ma dê çewa zifirim?
- Ka bêje te çend pare divên?Ez dê bû te hinêrim,karê xwe bike û bizifire,bese bes..Te em şêt kirin.Ê wek min gûtî,xema jiyanê û para ne xo,ez dê bû te para hinêrim da tû pê bizifirî.
- Ez dê hizra xwe kim..
- Çu hizir kirin pê nevêt,divêt tû her bizifirî..

Ew demekê dirêj bû,şev bibûn yar, didanga wê da gelek seyran dikirin, dina pilên wê da gelek nihênî diveşartin, gelek xeletyên xwe bin ax dikirin.

Carekadî şev lê neyar hat, careka dî, tarîya wê bû perdeka reş, çav lê tarî kirin, rê lê berze kirin.

"- bizifire.. Divêt tû bizifirî..

- Dê çi bêjime hevala..?"

Liser vê tenîştê bû ya dî, dinav nivîna sar da kun û qulaç têkvedan, xew nedît.

"- tû mirovekê gelek zîrekî..

Paşe rojeka geş ya lipêşîya te.."

Cihê wî leşê wî xodan nakit. hevdi jî dinavbera nivîna wî û leşî yê xav her ya dijwar dibit.

"- tû neşêy çu kara bikî, tinê mirin bû te fere..

- tû û kar, kar û tû..?

Tû wek say. ne ne. se gelek ji te baştirin..!"

Nivîna wî tijî agir bû, xwe dinavda ne digirt, rast rabû ser pîya. çend firek liavê dan, dinîva jora xwe da hat û çû, lê jîtirsa xew jê sil bit, carekadî cihê xwe dinav nivîna da kir.

Çavên xwe danane ser êk û şidandin, hizir û xem gelek ji şidandina çava dijwar tir bûn.

"- çu hizir pê nevêt, divêt tû bizifirî..

- ez dê te xodan kim... Ez dê te xodan kim, wek biçûkên te.."

Dengê mîrzo diserîda deng vedida..

"- gelî gondîya, ji evro û pêda, em xema çu tiştê na xon, dê kurê gondî azad, azadê gelek zîrek û şareza. dê hemû karên me bicihînit, her xemeka gondî hebit, ew dê çareser kit. Dê bû kurên gondî kara bînit, dê rêya gondî qîr kit, dê mizgevtê înte gondî, dê xwandingehê înte gondî..

Babê wî axivtina mîrzo birî û got:

- dê kahrebê divan roja da bû gondî kêşit."

Dibû dest qotan û tîlîyên kiçên gondî..

Lê hindî bêhna xwe çik kir, çu deng ne gehiştê gohên wî. serê xwe bilind kir, kes lidur xwe nedît, tinê dengê qutana derî tijî jora wan bû..

- Vekin.. Em polîsin.

Hêştê kes jî hersêya jinav cihê xwe derneketî, dergeh jibin kirin û hildane jor.

- kes ne livit..Nasnamên xwe dîyarikin..Kî jîhewe memoye?

Her sê man mendehuş,xew û tirs têkel bûn,welatê wan û polîsên rijêmê hatin bîra wan.

- Ez memo me..Hewe çi divêt?

- Em polîsin,karê xwe bike da digel me bêy..

Memo zanî çi serubere,lê hevalên wî pirsîyar kirin Em dişên bizanin jiber çi dê memo girin..?!

- Erê..Heker wî bivêt hûn bizanin..!

Memo xwe tenegehand

- ez jî nizanim jiber çîye?Min jî divêt bizanim..?

- tû berî salekê yê jîtalîya hatî,û te liîtalîya daxwaza penaberyê kirîye,nabit liçu welatên dî vê daxwazyê bikî. divêt tû bizifirîye îtalîya...!

Milên memo girtin,kirine dinîva xwe da û beref derê birin.

Liber derî liser milê xwe zifirî,Bixatira hewe,dibit em êdî êk nebînin,lê min jidil bîyar da,ez bizifirim welatî..!

Aso xwe havêtê û da bersîngê xwe...

- Ez jî belênê didim bizütirîn dem bizifirim.

Devê memo tijî kenî bû..

- Em dê êk liwelatî bînin,lê her dê mînin heval.

- Erê..Her dê mînin heval,her kes û bîrubawerîya xwe.

Azad neşîya xwe bigirt,herdû dane ber sîngê xwe û jidil girîyan..

Girîya wan serinca polîsa kêşan,xwe jikuma wan dîr kirin, çend çirkeyek dane wan da bidilê xwe digel êk baxivin.

- Bixatira hewe,hîvî ye kak azad ez te jî liwelatî bibînim.

- Erê wek heval û bira,ne wek hevdiş..

Jor bê deng bû,her dû man bibanê hizirên xweve hilawisitî. neşîyan liser cihên xwe rûnin,neşîyan liberamberî êk rawestin,çu gotin jikesê nehat,man diwî seruberî da.dergeh carekadî hate qutan.

- Xêr bû? Ewan polîsa çi divîya?

Wan hevalên birex jora wanve ditana wan hatin.

Livî welatî,kes neşêt çu harîkaryê bû hevalê xwe bikî,ji ber giranîya barê wî.

Aso diagirê hizirên xweda dikelîya, neşîya xwe liçu ciha bigirt, her suhbeta hevala germ dibû, her xoha leşê wî zêde dibû..

- Eve rêya me hemûya ne, divêt em birîyareka mêrane bidin..

- Erê, em çi dikin livan welata? Ewê heta niha ne hatîye wergirtin, yan ewê kaxezên wî jê standîn, çi dikin livan welata? Bila bizifirin, em bû nazifirin? Em lihîvîya çine?!

Aso liser milê xwe zifirî

- em yên lihîvyê ew destên me qeyd bikin bîzorî me bikine derê..

- Ew roj ne dîrin..

- Ez nahêlim ew roj bê, ez dê divan roja da karê xwe kim û zifirim....

(17)

Ew jora eve demekê dirêj, bibû mala wî. ew jora hemû demê xwe têda dibûrand. bişev piştrast dinivîst, bixweşî û nexweşî digel hevalên xwe dijiya...

Ew jor niha ya tijî mêvanên bîyanî bûy.

Cihê memo, kabirayekê sirîlankî ye. cihê saman, kurekê efîrîqî ye. û lichê aso, pîremêrekê evganîye...

Çu peywendî dinav bera wan danîne, neşên bisanahî pêkve bijîn. Her êk ji welatekî û jidurhêlekî. her êk wek xwe dijît. kesê ageh jixema kesê nîne. xwarina wan cudaye. rûniştina wan cudaye. suhbetên wan dicudane.

Barê azad girintir lê hat. xemên wî zêde bûn. kes nîne gazinda bû bikît. Wan çend demjimêrên dijorve dibit. binivistinêve dibûrînit. lê heker xewa wî kabirayê efîrîqî nehat?! Heker wî vîya gohê xwe bidite stiraneka dayika xwe?

Heker pîremêrê evganî vîya qoranê bixwînit? Yan wî kurtulazê sirîlankî vîya gohê xwe bidite stiraneka welatê xwe?

Dê çewa azad nîvit...?!

Dê çewa şet derdê xwe bû wan bêjît? Her roj liber çavên wî reş dibin. her şev liber dilê wî giran dibin. her bêhna wî teng dibit. her kuxka wî dijurar dibit.

- Nexoşîyeka mezin ya lite..Divêt tû lijora me nemînî..

- Eve jora mine,heker hewe divêt hûn dişên pirsîyara joreka dî bikin...?

- Nexêr..Em sê ne, û tû êkî.divêt tû pirsîyara joreka dî bikî, yan biçîye xestê..?

Dinavbera wan da,roj bû rojê nexweş dibit.Eve demeke çu telefon jiwelatî nehatîne..!

"- erê wan ez jibîr kirîme? Eve xêre?!"

Telefuna giştî,ewa liber derê kemipê,eve demekê dirêje ya şkesitî û kes çê nakit,eve çend cara çê kirin,lê serxoşên kempê carekadî jikerba xemên xwe da dişkênineve.

Peywendî neman,çu rê nînin,tinê ew telefon bû,nihu ew jî kar nakit..

Her barê wî giran dibit,hîvîya wî berze dibit,bêhna wî teng dibit,çavên wî tarî dibin.

Diwê gêleşuka jiyane da,kete nav zifirokeka dijwar da, gelek cara bin av dibit.gelek cara dikete nav agira.

difirî.. Dikete bin pîya..Dibû gurgekê har,biçûkên xwe didane ber leqa..Yarî bigoştê leşê wan dikir.

Car jî dest û pê nê wî bizincîra diqeydkirî bûn.livîn jê ne dihat. bidû çavên zil,destê jina xwe dinav destê kabirayekê bîyanî da didît.yarî bipaxlên wê dikirin.xwe dinav kezyên wêda diveşart.wek dû pelatînka yarî dikirin...!

Her dû kurên wî,licada bajêrî,bûyaxçyên pêlava bûn,cigar firoş bûn,bişev cih nebû lê binivin.qesta mizgevtê dikirin...

Her xoha leşê wî zêde dibû,her kenîya jina wî dinav destên wî kabiray da bilind dibû.her biçûkên wî bîrsî dinivîstin.

Xoh zêde bû,kenî bilind bû,heta gehîştîye hevirkîyeka dijwar. hemû hest hatin sotin.

Bû cara dawîyê berevanî jigîyanê xwe kir,jiwê hevirkîya dijwar,hate ser Dijwarîya jiyane.çavên xwe vekirin.dû sê kiçên ciwan yê lihndav serê wî.bibişkurîneka şîrîn bersiva mendeşuşiya wî dan.

Sipêde baş,silametiye,keyiva me hat tû hişîya bûy.

-

- Tû yê bîrsî?Yê têhinê?

-....

- Te tişteke divêt?

- Ez likîve me?

- Eve pirsîyareka ciwane!Tû yê lixestê..!

- Bû..?Çi limin hatî ye?

- Çi ne.Divêt tû bêhna xwe bidî,tû gelek yê westîyay.
- Ha..?!Hûn jinü pêhesîyan?Eve şeş sale ez yê westîyay..!
- Belê..Te çi gût?
- Çine.. Çine..
- Te negûte me?Dê çi xûy?
- Min divêt telefuna mala xwe bikim.
- Bila..Lê piştî xwarnê.

Dû sê dixtor,digel dû sê harîkarên wan,û dû sê

Kes jirêxiraweka mirovayetyê.Lihndav serê wî dirawestîyayne.

Wek mendeHuşa berê xwe dida nav çavên wan,dizanê eve ne hatîne seredana wî,dizanê eve hemû jibû karekî ne siroştî hatîne,dibit jibû xatirxwastina dawîyê bit?!

- Bibûre,me gelek pêkul kir da peywendiyê bimala te bikin, lê cihê daxêye me neşîya,û te çu nav û nîşan û telefonên çu kesa liewropa nedane me,em peywendiyê pê bikin, vêca em neçar bûn vê peyama nexosî û dil tezîn êkser bigehînine te...!

- Peyameka gelek girane,lê em bawerin tû mirovekê xudan îmanî û bihêzî.dê lime bûrî..!

- Bêje dixitur,ez jimêje lihîvîya wê peyamê me,ez jimêje lihîvîya mirinê me,ez jimêje yê mirîm...!

- Peyam eve ye..Jiyê te kêmtir jisê heyiva maye.û em bawernakin tû pitir jisê heyiva bijî,û cihê daxê ye,zanist neşîya çu çara bikit.ewa me kirî çu mifa nebû,û em neşên pitir bikin.Em jidil daxwaza lêbûrînê jite dikin.û her tiştê tû bixwazî divan sê heyivada,em di amadene...

- Daxwaza min.ez bizifirim welatê xwe.hîvîye bû min pilêtekê bikirin û min bihnêrine welatê min..

Wê pîrejina jirêxirawa mirovayetyê hatî,bidilekî pirkuvan gût:

- heker dixtor destûra sefera bidin,em dê te sebehî hinêrine welatê te.
- birastî ez bitinê neşêm vê birîyarê bidim.
- divêt ez her biçim,bila ez çend rojeka digel biçûkên xwe bijîm,paşî mirin bila bixêr bêt..

Tijî difina wî bêhna axa welatî bû.müyên leşê wî tîj kirin. xwîna dilê wî kire volkan.

Liser lêva tuxîbî.sê çar destên dehul û zirna,hatîne berahîya wî.çend xelkê gondê wan û gondên rex û rûya.liberahîya wî dileyizin.tilîlîya esman kun dikir.xemla kiça evînî har dikir.

Serê xwe bilind kir,jidûr ala Kurdistanê liser avahîyekî yê bilind bû.

Kenî,bişkurî, kuxî..

Sê çar tulazeka bilind kire ser milên xwe.

"- me jinü zavakir..Me jinü zavakir

Kaku azado.. Me jinü zavakir..."

Divîya bikite kenî û bêjit:

-Ne ne,ez yê bûme zava û wa he bûke

Lê hindî govenda wan ya şarîyay bû û hindî tilîlî û zirna dibilind bûn.ew gûtin man didilî da.

Mîrzo yê bixencera babê xwe dileyizit.pismam û kur xal, haha dê serê xwe xon,dûtmam û xûşik yên bûyine teşî.

Bira wek sufîyekê dîndar yê dihal çûy.Dayika wî,babê wî

Jirêya gorstanê beref kuma wan bidewat û tilîlî dihatin. muxtar,her çendekê destê xwe dibite paxla xwe û şabaşa didite zirna bêjî.

Mamê wî bidemanca xwe ya sitîlî di xurit.dewat beref gondî çû.ewên neşîyayin bêne tuxîbî,hatine berahîya wan lirexê gondî.

Gond bibû vîstevaleka hunerî.berê zavay dane mizgevt a gondî..

- Dê kîve çin?!Min divêt biçime mala me?Dê min kîve bin?! Ew ne rêya mala me ye?!

Av ya germe.zava jiser mila înan xwarê.serê wî baş şuştin.

- eve çî ye?Ma çî mal nebûn hûn serê min lê bişun?

Ka Mamê min?Ka pismamên min?Ka muxtar?!Hewe bû limalên wan serê min ne şüşit?!

Kesê persiva wî neda...

Tilîlî û dengê dehul zirnayê her yê bilind dibit.

"-me jinü zavakir..Me jinü zavakir

Kaku azado.. Me jinü zaakir..."

Carekadî zava danane ser milên xwe û bidestqutan û stirana,beref gurstana gondî birin.

Dê kîve çin?Ma hûn min na bine mala me?Ma ez ne zavame?Dê min bibine ser cihê min..!

Dayika wî bersiv da:

- dê bîye mêvanê min,û yê babê xwe.Ma te nevê lime bibîye mêvan?

Lipîşt xwe zifirî,jina wî nedîyare,biçûkên wî yê dinav destên hindek jinka da digirîn.

Hindî kire hewar,hindî vîya xwe jiser milên wan tulaza pavête xwar.

neşîya,linav goristanê,dîlan germ bû.her çendekê tulazek dileyizî,û êkê dî stiran digûtin.

Liser milê xwe zifirî,gondê wan yê mezin bûy.cade ya bûye qîr.xwêndingeh,ya avaye,mizgefit ya hey,dartêlên kahirebê tijî kulanane..

Zanî mîrzo rast digût:

"-hey lû, hey lû lawkê gondî.."

Digermatîya dîlana wan da,xwe dirêj kire dinîva dayik û babên xweda.divîya binivit,lê gondîya hemûya karê xatirxwastinê kirin.

Melay xatira xwe jê xwas,mixtarî pişt xwe dayê.kes nema lihindav serî,tinê dayika wî û babê wî.divîya gazî gondîya bikit,lê kesê goh lê nebû.divîya bikite hewar.çû deng jê nehat.divîya rabite ser xwe,û qesta gondî bikit...

enîya wî biwî helanê liser sîngê wî ket...!

zanî mêvanê dayik û babê xwe ye...!

23-12-2004 destnivê bidwî hat "nürnberg"

5-2-2005 bû cara dawîyê liser kumputerî hate nivêsin "nürnberg"